

தங்கப் பறவை

இந்திரா
சௌந்தர்ராஜன்

www.pustaka.co.in

தங்க பறவை Thangaparavai

Author:

இந்திரா செளந்தர்ராஜன்

Indira Soundarrajan

For more books

<http://www.pustaka.co.in/home/author/indira-soundarajan>

Digital/Electronic Copyright © by Pustaka Digital Media Pvt. Ltd.

All other copyright © by Author.

All rights reserved. This book or any portion thereof may not be reproduced or used in any manner whatsoever without the express written permission of the publisher except for the use of brief quotations in a book review.

பொருளடக்கம்

[அத்தியாயம் 1](#)

[அத்தியாயம் 2](#)

[அத்தியாயம் 3](#)

[அத்தியாயம் 4](#)

[அத்தியாயம் 5](#)

[அத்தியாயம் 6](#)

[அத்தியாயம் 7](#)

[அத்தியாயம் 8](#)

[அத்தியாயம் 9](#)

[அத்தியாயம் 10](#)

1

இந்திய வனங்கள் உலக வனங்களில் மிக வேறுப்பட்டவை. ஐவகைப் பருவ நிலையைக் கொண்டவை. சீனாவிலும், இந்தியாவிலும் கிட்டத்தட்ட வனத்தின் தன்மை ஒன்று போலக் காணப்படுகிறது. இப்பொழுதும் இந்தியக் காடுகளில் ஆயிரக்கணக்கான பெயரிடப்படாத புதிய வகைத் தாவரங்கள் உள்ளன. மிதமான குளிர், மிதமான வெப்பம், மிதமான மழை கொண்ட நடுக்கூட்டு மலைகள் இந்தியாவில் சில இடங்களில் தான் உள்ளன. அவற்றில் சேர்வராயன் மலை குறிப்பிடத்தக்கது. இங்கு விளையும் சந்தனம் திடமானது. இந்த மலையில் தோத கத்தி, மஞ்சள் வேம்பு, படாக் போன்றவை அதிகம் விளையும் மரங்கள் இந்த மலைத்தலத்தில் ஆயிரமாண்டுகளாக உள்ள மருதமரம் ஒன்று உண்டு. இதன் அடிப்பாகத்தை ஐந்து பேர் சேர்ந்து பிடித்தாலும் முழுமையாக வளைத்துப் பிடிக்க முடியாது.

இந்த மரக்கிளையில் மட்டும் நூற்றுக்கணக்கான பறவைகளும், அவற்றின் முட்டைகளை நாடி வரும் மலைப் பாம்புகளும் ஏராளமாக உள்ளன என்பர்.

சென்ட்ரல் ஜெயில்! மாலை வேளை...

துப்பாக்கிக் காவலர்களுக்கு நடுவில் தம்தம் செல்களில் அடைவதற்காகச் சென்றபடி இருந்தனர் கைதிகள்.

ஒரு கைதி ஒரு காவலரிடம் ஒரு துண்டு பீடிக்காக சடக்வென்று குனிந்து காலையே பிடித்தான். அவரும் தலையில் அடித்துக் கொண்டு ஒரு பீடியை அவனுக்கும் தந்தார். அப்படி அவர் தந்து விட்டதற்காக ஒரு முறை குனிந்து காலில் விழுந்தான். அவர் அதற்கும் தலையிலடித்துக் கொண்டார்.

நீண்ட வராண்டா, பக்கவாட்டில் கம்பிக் கதவுகள் அவை திறக்கப்பட்ட போது எலி கத்துவது போல சப்தம் உள்ளே கைதிகள் அடையும் போது

அதைக் காட்டிலும் சப்தம்!

பழுப்பேறிய அரை டிராயர், அரைக் கை பனியன், சட்டை, ஒட்டவெட்டப்பட்ட தலைமுடி என்று கைதிகளும் சிறைச்சாலை விதிமுறைகளுக்கு உட்பட்டுத்தான் தெரிந்தனர். செல்லுக்குள் கைதிகளை எண்ணிப்பார்த்து அடைத்து விட்டு திரும்பும் முன் உள்ளிருந்து பீடிப்புகை உருட்டி விட்ட ஒரு பந்து போல, மலைவெளியில் மேகம் போல பல தினுசுகளில் வெளிப்பட்டப்படி இருந்தது. காவல் சென்டரிகள் அதைக் கண்டு கொள்ளவில்லை.

அந்த வரிசைக்கு நேர் பின்னால் கடுங்காவல் தண்டனைக் கைதிகளுக்கான சிறை அறைகள் இருந்தன. காரை பெயர்ந்த சுவர், துளியும் வெளிச்சமோ காற்றோ இல்லாத அடைசலான சுவர், கம்பிக் கதவில் கூட முக்கால் பாகத்துக்கு தகடு அடைப்பு இரவு வேளைகளில் உள்ளிருக்கும் கைதியை நோட்டம் பார்க்க டார்ச் விளக்கைத்தான் அடித்துப் பார்க்க வேண்டும். அதிலும் அறைக்கு அறை கைதிகள் அடைக்கப்பட்டிருந்தனர். கடுங்காவல் சிறையைச் சுற்றி மரங்கள் கூட இல்லை. மரத்தின் நிழலும், குளிர்ந்த காற்றும் சிறையின் இதமான நிழலும், குளிர்ந்த காற்றும் சிறையின் இதமான காற்றோட்டத்தை உருவாக்கக் கூடும் என்பதால் மரங்கள் அங்கு வளர்க்கப்படவில்லை.

அடிக்கடி அந்தச் சிறைப்பகுதியில் இருந்த சிலர் ஒங்கி அலறும் சப்தமும், சிறைக் கதவின் முட்டி மோதிக் கதறும் சப்தமும் அந்த அந்தி வேளையில் கேட்டப்படியே இருந்தது. கத்திபோல கூரிய மடிப்புடன் யூனிஃபார்ம் போட்டிருக்கும் பாரா போலீஸ்காரர்கள் அதை லட்சியமே செய்யவில்லை. ஜான்சன் என்கிற ஒரு போலீஸ்காரர் மட்டும் நடந்தபடியே சிலுவை போட்டுக் கொண்டார்.

“சார்.. கொஞ்சம் கதவைத் திறந்து உடுங்க சார்.. அப்படி வராண்டாவில் கொஞ்ச நேரம் உக்காந்துருக்கோம் உள்ள எரிச்சல் தாங்க முடியல சார்...” என்று ஒரு குரல் கேட்டது அதையும் காதில் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை.

“ஜான்சன் மட்டும் மீண்டும் மீண்டும் சிலுவை போட்டுக் கொண்டார் அவருக்குச் சங்கடமாக இருந்தது. இது என்னடா உத்வேகம்...? இப்படிக் கைதிகள் நடுவில் அவர்கள் கதறலைக் கேட்டுக் கொண்டு காலம் தள்ள வேண்டியிருக்கிறதே...” என்று நினைத்துக் கொண்டார். இப்படி ஒரு வேலைக்கு வந்ததற்கு தெருவில் பழ வண்டியில் பழம் விற்றுப் பிழைக்கலாம். அது மிக சுதந்திரமான, மன உரசல் இல்லாத தொழில்

என்றெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டார்.

அந்த வரிசையில் கடைசி பிளாக்கில் தான் அடைக்கப்பட்டிருந்தான், வரதன் என்னும் தூக்கு தண்டனைக் கைதி விடிந்தால் அவனுக்குத் தூக்கு எனவே அந்த செல் மேல் மட்டும் அவ்வப்போது ஒரு பார்வை பார்க்க ஜான்சன் தவறவில்லை.

சிறை அலுவலகத்தில் மெல்லியதாய் ஒரு பரபரப்பு நிலவியபடியே இருந்தது. அடிக்கடி தொலைபேசிகள் சினுங்கியபடியே இருந்தன. சிறை சூப்ரெண்ட் ராமதுரை மிக டென்ஷனாகவே காணப்பட்டார்.

சிறைக்கென பிரத்யேகமாக உள்ள டாக்டர் வைத்யநாத் கூட நகம் கடித்தார். கைதியாக இருந்து நன்னடத்தை காரணமாக சிறை அலுவலக உதவியாளன் ஆக மாறியிருந்த பெரிய சாமி என்பவன் நடுநடுவே பிளாஸ்க்கில் இருந்து காபியை ஊற்றி ராமதுரைக்கும், வைத்யநாத்துக்கும் கொடுத்தவனாக இருந்தான்.

இறுதியாக வந்த தொலைபேசி செய்திப்படி வரதனுக்கான தண்டனையை ரத்து செய்யக்கோரும் மனு ஜனாதிபதி மாளிகையில் அவரது உத்தரவுக்காகக் காத்திருக்கிறது. உலக நாடுகளுக்கான சுற்றுப்பயணம் சென்றிருந்த ஜனாதிபதி அன்று காலைதான் நாடு திரும்பியிருந்தார். இருபத்தியொரு நாட்களுக்கு வெளிநாடு களிலேயே அவர் பொழுது கழிந்து விட்டது. அதனால் வரதனுக்காகப் போடப்பட்டிருந்த கருணை மனு மீது ஜனாதிபதியின் நடவடிக்கை ஒரு கேள்விக்குறியாகவே அமைந்துவிட்டது.

தொண்ணூறு சதம் வரதன் தப்பிக்க வாய்ப்பில்லை.

வரதனின் தந்தை ஒரு சுதந்திரப் போராட்டத் தியாகி. அரசாங்கம் கொடுத்த பென்ஷனைக் கூட வாங்க மறுத்துவிட்ட சுயமரியாதைக்காரர் எனவே அவருக்காக வரதன் மன்னிக்கப்படலாம் என்பது சிலரது எதிர்ப்பார்ப்பு.

அந்த டென்ஷன்தான் ராமதுரையிடம்... நடுநடுவே ஒரு அநாமதேயக் குரலும் ராமதுரையிடம் பேசியது.

‘சார்.. கிட்டதட்ட 2 கோடி ரூபாய் தங்கம் சார் அதை வரதன் நிச்சயமா எங்கயோ ஒளிச்சு வைச்சிருக்கான். தான் சாகப் போறது உறுதின்னா யார் கிட்டயாவது சொல்லாம சாகமாட்டான் தான் எப்படியும் தப்பிச்சுடு வோம்கற எண்ணத்துல தான் அழுத்தமா இருக்கான்” என்று சொன்ன

அந்தச் செய்தி வேறு ராமதுரையை முதுகெலும்பில் ஊசி ஏற்றியபடியே இருந்தது.

வரதன் ஒரு ட்ரான்ஸ்போர்ட் வெசல் மாதிரியான நபர். குறிப்பிட்ட இடத்தில் இருந்து குறிப்பிட்ட இடத்துக்கு சரக்கைக் கொண்டு சேர்ப்பது தான் அவன் வேலை அதிகபட்சம் இருபத்து நாலு மணி நேரப் பயணம். நம்பிக்கையாக நாணயமாக சரக்கைக் கொண்டு சேர்த்துவிட்டு இரண்டு லட்சமோ, மூன்று லட்சமோ வாங்கிப் பாக்கெட்டில் போட்டுக் கொண்டே இருப்பான். அது முழுவதும் செலவான பிறகு தான் அடுத்த கடத்தலில் இறங்குவான்.

கையில் பணம் சேர்ந்துவிட்டால் ஊட்டி, ஏற்காடு என்று மலைப்பகுதியாகப் பார்த்துப் போய்விடுவான். பண்ணுவது திருட்டுக் காரியமாக இருந்தாலும் இயற்கை ரசனை அதிகம். அதிலும் புல்வெளியில் மல்லாக்கப் படுத்துக் கொண்டு கவளம் கவளமாகப் புகைவிடுவது அவனுக்குப் பிடிக்கும். பிறகு அளவாகக் குடித்துவிட்டு மிதமான சூட்டோடு சிப்ஸ் சாப்பிடுவது, குளிருக்கு அடக்கமாகக் கம்பளிக்குள் புகுந்து கொண்டு சேனல் மாற்றி சேனல் மாற்றி டி.வி. பார்ப்பது என்று தினுசான ரசனை உள்ள மனிதன்.

குடும்பம், குட்டி என்று மாட்டிக் கொள்ளாத ஆள், வைரமணி என்று ஒரு அக்கா இருக்கிறாள். காஞ்சிபுரத்தில் எங்கோ இட்லிக்கடை வைத்திருக்கிறாள். அக்காவுக்குக் கல்யாண வயதில் ஒரு பெண் கூட இருக்கிறாள். வரதன் சிறு வயதிலேயே ஒரு மாதிரி உருப்படாமல் போய்விட்டதால் அவனைக் கிட்டே சேர்ப்பதில்லை. வரதனுக்கு அக்காள் மகள் ப்ரியாவின் மீது ஆசை... ப்ரியாவுக்கு வயதுக்கு மீறிய வளர்ச்சி எனவே வரதன் உறவு என்று கூட பார்க்காமல் எதையாவது செய்து விடுவான் என்று அவன் அக்கா சேர்ப்பதில்லை. ஆசையாக அவன் ஏதாவது வாங்கி வந்தாலும் தப்பான வழியில் வந்த காசு என்று வாங்க மாட்டாள். இதனால் வரதனுக்கு வைரமணியை நினைத்தாலே வருத்தமாக இருக்கும்.

ப்ரியாவைக் கட்டிக்கொண்டு ஒரு பங்களா, ஒரு மாருதி என்று செட்டிலாகி விட வேண்டும். என அடிக்கடி ஆசை மட்டும் பட்டுக் கொள்வான். ஆனால் விதி அவனை இன்று தூக்கு தண்டனைக் கைதியாக்கி விட்டது.

ஒரு தங்கக் கடத்தலில் போலீஸ் துரத்தும் போது கண்மண் தெரியாமல் காரை ஒட்டியதில் ஒன்பதுக்கும் மேல் பள்ளிக் குழந்தைகள் பலியாகி

விட்டனர். அப்படியும் தப்பி விட்டான். பின் சேர்வராயன் மலைப் பகுதியில் அவன் ஒளிந்திருப்பது தெரிந்து திட்டமிட்டுச் சென்று போலீஸ் அவனைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்துவிட்டது.

காரோடு அவன் தப்பியோடிய போது இரண்டு கோடி ரூபாய் மதிப்புள்ள தங்கம் அவனிடம் இருந்தது. கைது செய்த போது அவன் மட்டும் தான் அகப்பட்டான்.

தங்கம் என்னவாயிற்று என்பது வரதன் மட்டுமே அறிந்த ரகசியம்.

தொலைபேசி மீண்டும் அலற ராமதுரை காதைக் கொடுக்கவும். “சார்.. தங்கத்தைக் கொடுத்துவிட்டவர் சார்பா பேசறோம். அவன் நாங்க சொன்ன பார்ட்டி கிட்ட தங்கத்தை சேர்க்கலை. அவன்தான் எங்கயோ வெச்சிருக்கான். 366ங்கற நம்பரைச் சொல்லி அவன்கிட்ட நீங்க பேசினா அந்த ரகசிய இடத்தை அவன் உங்க கிட்ட சொல்லக் கூடும். அப்படி அவன் சொல்லிட்டா, தங்கத்துல பாதி உங்களுக்கு சாகப் போறவன் கிட்ட அந்த ரகசியமும் முடங்கிடாம எப்படியாவது தெரிஞ்சுக்கப் பாருங்க சார் ப்ளீஸ்ஸ்...” என்ற அந்தக் குரல் ஒலித்த வேகத்தோடு முடங்கியும் போனது.

ராமதுரை, ‘புல்ஷிட’ என்று சடைத்துக் கொண்டார்.

“என்ன சார்... யார் ஃபோன்ல?” டாக்டர் கேட்டார்.

“என்னை இந்தத் திருட்டுப் பசங்க அவங்களோட புரோக்கர்னு நினைச்சிட்டாங்க. நான்சென்ஸ்..” என்ற பதிலுக்குக் கத்தியவர், இன்டர்காமில் க்ரைம் பிராஞ்ச் செஷனைப் பிடித்து, என் நம்பருக்கு வர்ற போன் நம்பரை ட்ரேஸ் பண்ணுங்க...:” என்றார்.

“என்ன சார்.. இங்க ஒரு காலர் ஐ.டி. யோடு மாறிட்டிங்கன்னா முடிஞ்ச போச்சே... எதுக்கு இப்படி சுற்றி வளைச்ச மூக்கைத் தொடணும்?”

டாக்டர் வைத்தியநாத்தின் கேள்வியைப் புறம் தள்ளிய ராமதுரை, டாக்டர்... இங்க ஏகப்பட்டஃபண்ட் பிராப்ளம், அதெல்லாம் உங்களுக்குச் சொன்னா புரியாது...” என்றார் எரிச்சல் குறையாமல்.

“சரி, இப்ப யார் என்ன பேசினாங்க?”

“அதான் ஒருத்தன் நாளைக்குக் காலைல தொங்கப் போறானே... அவன் கூட்டாளிங்க தான்!”

“ஓ... எனிதிங் சீரியஸ்..?”

“ஆமாம்.. காரை ஏத்தி பள்ளிக் குழந்தைகளை குரூரமாகக் கொன்னதுக்குத்தான் இந்தத் தூக்கு தண்டனை ஆனா அப்ப நான் தங்கமெல்லாம் கடத்தலைன்னு போலீஸ்ல சாதிச்சுட்டான். போலீசாலயும் அவன் தங்கம் கடத்தினதை கோர்ட்டு புரூஃவ் பண்ண முடியலை. ஆனா அவன் தங்கம் கடத்தியிருக்கான். எங்கேயோ ஒளிச்சு வெச்சிருக்கான்னு இப்ப அவங்க கூட்டாளிகள் சொல்றாங்க. டயம் நெருங்க நெருங்க ஒவ்வொரு பூனையா குதிச்சு வெளிவருது..”

“அது சரி.... அவன் கிட்ட பேசிப் பார்த்தீங்களா?”

“என்னத்த பேச.... போலீஸ் ஸ்டேஷன்ல நககண்ல ஊசி ஏத்தினப்பவே சொல்லாதவன், நான் கேட்டா சொல்லப் போறான்?”

“அப்ப நிலைமை வேற சார்... இப்ப அவன் உயிர் போகப் போகுது.. ஒரு ரகசியத்தை நெஞ்சுல சுமந்துகிட்டு சாக எப்பேர்ட்ட கல்லுளிமங்கனாலயும் முடியாது...”

“இல்ல வைத்யநாத், அவன் ரொம்ப ஸ்ட்ராங்கா தான் தப்பிச்சிடுவோம்னு நம்பிகிட்டிருக்கான் பிரசிடெண்ட் அவன் கருணை மனுவுல கையெழுத்து போடுவார்ங்கறது அவனோட நம்பிக்கை..”

“அப்படியே கையெழுத்து போட்டாலும் மரண தண்டனை, ஆயுள் தண்டனையா மாறலாம். அவன் எப்படி வெளியே போக முடியும்? அவன் வரைல இனி இந்த ஜெயில்தான் உலகம். நான் வேணும்னா பேசிப் பார்க்கட்டுமா?”

“எனக்கு நம்பிக்கையில்லை.. பேசிப்பாருங்க அப்புறம் அந்தப் புரொசிஜர்ஸ்லாம் இருக்கு. அதை ஃபாலோ பண்ணணும். இந்த நிமிஷம் கோர்ட் உத்தரவுப் படி காலைல 5.01-க்கு அவன் உயிர்ப் பறவை பறந்தாகணும். பாடியை வாங்கிக்க அவனோட சிஸ்டர் வரப் போறதா தகவல் வந்திருக்கு..”

“அவன் சிஸ்டர் கடைசி கடைசியா பேச விரும்பலாம் இல்லையா?”

“இல்லை... அவங்க பேச விரும்பலைன்னுட்டாங்க. கூடப்பிறந்த பாவத்துக்குப் பிணத்தை எரிக்க முன் வந்திருக்காங்க...”

“ஐ.. சீ... வைத்தியநாத் தன் சும்பிய கன்னத்தைக் தடவிக்கொண்டார். பின், “ஐ வில் ட்ரை” என்று கிளம்பினார்.

மரங்கள் மிகுந்த மலைப்பகுதியின் காற்றுக்கும், தரைப் பகுதியில் நிலவும் காற்றுக்கும் ஏராள வித்யாசம் உண்டு. மலைக் காற்றில் ஜீவ வாயுக்கள் ஏராளமாக இருக்கும். அது மட்டுமல்ல.. அங்கே எட்டுத்திசையும் சீரான விசையோடு இருக்காது. இதை நமது மனதால் முயன்றால் உணரலாம். மலைப் பிராந்தியத்தில் செய்யும் பிராணாயாமப் பயிற்சிக்கு பின் விளைவுகள் அதிகமுண்டு.

மன அழுத்தத்தில் இருந்து விடுபட மலை பெரிதும் துணை செய்யும் இந்த மலைகளில் வாழும் பறவைகள் எவ்வளவு தூரம் பிற இடங்களுக்கு பறந்து சென்றிருந்தாலும் மிகச் சரியாக தனது கூட்டைத் தேடி வந்து விடக்கூடியவை ஆகும்.

க்ரீசச்...!

கதவு திறந்து பொளேர் என்று எம்ர்ஜென்சி லாம்ப் வெளிச்சம் பரவ, ஒரு மூலையில் குத்துக்காலிட்டு அமர்ந்திருந்த வரதன் நமிர்ந்து பார்த்தான்.

அவன் கண்கள் கூசின!

டாக்டரைப் பார்த்தவன் சற்றுக் கலங்கினான்.

“என்ன வரதா... இந்த இருட்டு ரும் ரொம்ப டார்ச்சர் கொடுக்குதா?”

“ஆமாம் சார்... நான் ஏ.சியிலயே உருண்ட கட்டை..”

“அப்ப கவனமா கார் ஒட்டியிருக்கணும்...”

“சத்யமா சொல்றேன் சார்... காரை வளைச்சுத் திரும்பும் போது பள்ளிக் கூடக் குழந்தைகள் குறுக்க வருவாங்கன்னு எதிர்ப்பாக்கலை சார்...”

“சரி.... அந்தப் பேச்சைப் பேசி என்ன பிரயோஜனம்? நான் உன் ஹெல்த்தைச் செக் பண்ண வந்திருக்கேன்...”

“அட என்ன சார் நீங்க.. காலைல பொணமாகப் போறேன். இந்த உடம்பு எப்படி இருந்தா என்ன சார்.. நாளைக்கு இந்நேரம் நான் ஒரு மண் பானைல சாம்பலா இருக்கப் போறேன். எனக்குப் போய் எதுக்கு சார் செக்கிங்...?”

“எங்களுக்குன்னு சில சட்டதிட்டங்கள் இருக்குல்ல அது சரி.... நீ ஏதோ நல்லது நடக்கும்னு நம்பிக்கிட்டிருக்கிறதா ராமதுரை சொன்னார். அப்படி நடக்கறதா இருந்தா இந்நேரம் டெல்லியில் இருந்து போனோ இல்ல ஃ பாக்ஸோ வந்துருக்கணும். இனி சான்ஸ் இல்ல....”

“நெஜமாவா சார்...?” அப்ப அவ்வளவுதானா சார் நான்...?” கேட்கும் போதே கொடக்கென்று குரல் உடைய கண் கலங்கி விட்டான்.

“ஆமாம். அப்படித்தான் நினைக்கிறேன். உனக்காக நான் அனுதாபம்தான் பட முடியும். வேற ஏதாவது நான் உதவி செய்யணும்னா சொல்....”

“இனி என்ன சார்.. அக்காகிட்ட பேசணும்னனு ஆசைப்பட்டேன். அக்கா மாட்டேன்னுடுச்சு சார்... ஒரே ஒரு விஷயம் சொல்றீங்களா?”

“என்ன?”

“செத்த என் பொணத்தோட வாயில அக்காவும், அக்கா மகளும் தன் கையால வாக்கரிசி போடணும் சார்... போடச் சொல்வீங்களா?”

“சொல்றேன்ப்பா.. அவசியம் சொல்றேன். இது நீ கேக்கலேன்னாலும் நடக்கற விஷயமாச்சே வரதா..”

“இல்ல சார்.. என் அக்கா நீ செத்தா உனக்கு வாக்கரிசி கூட போட மாட்டேன்னு அடிக்கடி சொல்லும் அதுக்கு என் மேல அவ்வளவு கோபம்...”

“என்ன செய்ய.. நீ வாழ்ந்த வாழ்க்கை அப்படி... ஆமா, உனக்குன்னு நண்பர்கள் யாரும்...”

“நான் யாரோடயும் பழகறதே இல்லை சார்..” பழகுனா மனசை விட்டுப் பழகணும். என் தொழில்ல மனசு விட்டுப் பழகுனா அவ்வளவுதான்... அதனால நான் யாரோடயும் பழகல சார்.. பணம் காசும் சேர்த்து வெச்சுக்கல. நல்லா செலவு பண்ணுவேன். பணம் தேவைப்பட்டா தொழில்ல இறங்கிடுவேன்...”

சரி.. கடைசியா தங்கம் கடத்தும்போது தானே போலீஸ் துரத்தினுச்சு..?”

“தங்கத்தை நான் கடத்தறதா நினைச்சுத் துரத்தனாங்க சார். உண்மைல நான் தங்கம் கடத்தல சார்....”

“அப்ப ஏன் தப்பி ஓட முயற்சி செய்தே....?”

“நான் கடத்தினாலும் கடத்தாட்டியும் என் மேல கேஸ் போட்டுவாங்கங்கற பயத்துலதான் சார்...”

“நிஜமாவா?”

“சத்யமா சார்...”

“அப்ப ஏன் உன் கிட்ட தங்கம் கொடுத்துவிட்டதா ஒரு குரூப் ஜெயில் சூப்ரென்ட்டுக்கே ஃபோன் பண்ணிக்கிட்டிருக்காங்க....”

“சார்.. என் எதிரிங்க, சாகும்போது கூட என்னை டார்ச்சர் பண்ணாங்க சார்..”

“இதோ பார்.... என்கிட்ட மறைக்காதே, இன்னும் சில மணி நேரம் தான் உன் வாழ்வு எதுக்கு ஒரு ரகசியத்தை முழுங்கிட்டு நீ சாகறே... அதனால யாருக்கு என்ன லாபம்?”

“சார்... நான் ஒளிச்சு வெச்சிருந்தா நிச்சயம் சொல்லிடுவேன் சார் நீங்க சொல்ற மாதிரி போகும் போது கொண்டுக்கிட்டா போகப் போறேன். நிஜமா நான் தங்கம் கடத்தலை சார்...”

கிட்டத்தட்ட கண்ணீர் பொங்கிவிட்டது. டாக்டர் வைத்யநாத்தும் அவனைக் கூர்ந்து பார்த்தார். வைத்யநாத்துக்கு ஒருவர் முகத்தை நன்றாகப் படிக்க வரும். அவன் ஆத்மார்த்தமாக வருந்துவதாகத் தான் நினைத்தார்.

“சார்..”

“என்ன?”

“ஒரு பேப்பரும், பேனாவும் தருவீங்களா?”

“எதுக்கு?”

“எங்கக்காவுக்கு ஒரு லெட்டர் எழுதணும் சார்...”

“தரச் சொல்றேன்...” டாக்டர் கிளம்பினார்.

நேராக சிறை அலுவலகத்துக்குத் தான் வந்தார்.

“அவன் என்ன சொன்னான் வைத்யநாத்?” ராமதுரை வேகமாக முன் வந்தார். கேப்பைக் கழற்றி நடுத்தலையைச் சொரிந்து கொள்ளவும் செய்தார்.

“அவன் சரியான மலைவிழுங்கி மகாதேவனா இருப்பான் போல தெரியுது..”

“என்ன... வாயையே திறக்க மாட்டேங்கறானா?”

“ஒரு கோணத்துல பார்த்தா அப்படித்தான் தெரியுது. இன்னொரு பக்கமா பார்த்தா அவன் சொல்றது நிஜமோன்னு கூட தோணுது..”

“குழப்பலை.. ரொம்ப யோசிக்க வைக்கறான்...”

“யோசிக்க வைக்கற அளவுக்கா அவன் பேச்சு இருக்கு”

“ஆமாம் நீங்களே யோசிச்சுப் பாருங்க. அவன் அரெஸ்ட் ஆகி கேஸ் நடந்து தீர்ப்பாகி அந்தத் தீர்ப்பை எதிர்த்து அவனும் ஹைகோர்ட்டில் அப்பீல் பண்ணி அதுக்குப் பிறகும் மரணதண்டனதான்னு கன்ஃபர்ம் ஆகியிருக்கு மோட்டார் வாகன சட்டப்படி ஆக்சிடென்ட் பண்ணின நபர்களுக்குப் பெரும்பாலும் ஃபைன் இல்லேன்னா அதிகபட்சம் சில வருட தண்டனை தான் கிடைச்சிருக்கு. ஆனா இவன் விஷயம் அப்படி இல்லை. இவன் எதிர்பாராம ஆக்சிடென்ட் பண்ணலை, தான் தப்பிச்சுப் போகும்போது தப்பிக்கிறத்துக்காக ஆக்சிடென்ட் பண்ணவன்கறதை நிரூபிச்சதால மரண தண்டனை.... இதுல இடைல பல வருஷம் ஒடிப்போச்சு.. பல தடவை இவன் கோர்ட்டுக்கும் ஜெயிலுக்கும் நடையா நடந்துருக்கான். அப்பெல்லாம் இவனைத் தேடிவராத அந்தத் தங்கம் கொடுத்த குரூப் இப்ப சாகப்போறான்ன உடனே வந்துட்டாங்களா?”

“ஆமாம் அவங்க இவன் எப்படியும் ஜெயில்ல இருந்து வெளிய வந்துடுவான்னு நினைச்சிருக்கலாம் இல்லையா?”

“ஜெயிலை விட்டு வெளிய வந்துடுவான்னா.. விடுதலை ஆகியா, இல்லை தப்பிச்சா...?”

“அது எப்படி வேணா இருக்கலாம். ஆனா ஒண்ணு உறுதி. இந்த மாதிரி கடத்தல்ல ஈடுபட்டவங்களும் சரி. ஈடுபடுத்தவறங்களும் சரி, எப்ப எப்படி நடந்துப்பாங்கன்னு சொல்ல முடியாது. நல்லவங்களுக்கு எப்பவும் ஒரு வழி, ஆனா இந்த மாதிரி ஆட்களுக்குப் பல நூறு வழி...”

“அப்ப உங்க முடிவு?”

“பார்ப்போம்.. நீங்க சொல்ற மாதிரி அவன் கடத்தாதவனா.. இல்லை கடத்தினவனான்னு..”

“அப்ப காலைல தண்டனை உறுதிதானே?”

“அதுல என்ன சந்தேகம்? இந்த நிமிஷம் வரை நமக்கு எங்கே இருந்தும் எந்த இன்ஸ்ட்ரக்ஷனும் வரலை. அவனுடைய விருப்பத்தைக் கேட்டு அதைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டியதுதான்..”. வைத்யநாத் அதைக் கேட்டு

பெருமூச்சு விட்டார். அதன்பின் கடத்தல் கூட்டத்திடம் இருந்து தொலைபேசியும் வரவில்லை.

3

ஒரு மனிதன் பிறந்த நேரத்தில் நிலவும் நட்சத்திரத்தை அறிந்து அதற்கு ஏற்ற மரம் ஒன்றை அவன் பிறந்த அதே நாளில் நட்டு வளர்க்க வேண்டும். அவனுக்கு ஏற்படும் நன்மை தீமையாவும் அந்த மரத்தில் எதிரொலிக்கும், உதாரணமாக அவன் காய்ச்சலில் படுத்தால் மரமும் தன்னிடம் நோயை எதிரொலிக்கும்.

விருட்ச சாஸ்திரம் சொல்லும் இந்த ரகசியங்களைப் பல மலைவாசிகள் தெரிந்து வைத்திருந்தனர். சேர்வராயன் மலைக் காட்டில் அப்படி அவர்கள் நட்ட மரங்கள் எவ்வளவோ?

அதில் ஒன்றுதான் மஞ்சக் கடம்பை!

அந்த ஹோட்டலில் ரூப் டாப் பாரில் அவர்கள் ‘தண்ணி அடித்தபடி இருந்தனர். இரவு நேரம் வானில் நட்சத்திர சிமிட்டல்கள்.

அவர்கள் மொத்தம் நான்கு பேர்!

அவர்களில் மதிவாணன் நான்கு வயதில் இளையவன், மற்ற மூவரில் தர்மனும், சொக்கனும் சம வயதினர். இளைய பெருமாளுக்கு மட்டும் கிட்டத்தட்ட ஐம்பது வயது.

வேட்டி, சட்டை என்கிற எளிய தோற்றம் இளைய பெருமாளுக்கு.. ஆனால் ஒரு வேட்டைக்காரன் போல கூரிய பார்வை. திடகாத்திரமான உடல் அமைப்பு. அதனால்தானோ என்னவோ பிராந்தியைத் துளிக்கூட சோடா கலக்காமல் ஏதோ ஊறுகாயை வழித்து அடிப்பது போல அடித்து விட்டு துளியும் போதையே இல்லாமல் மற்ற மூன்று பேரையும் பார்த்தான்.

“பெருமாள்... எப்படிய்யா இப்படித் துளிக்கூட போதை இல்லாம இருக்கே..?”

“இருக்குது: ஆனா கண்ட்ரோல் பண்ணிக்கிட்டிருக்கேன் மதி...”

“பொடலங்கா, போதை பத்தி பேசவா இப்ப கூடியிருக்கோம். லட்ச ரூவா கையை நீட்டி வாங்கி இருக்கோம். அது ரூபகம் இருக்கட்டும்..”

“தெரியும்தா தர்மா... பணம் வாங்குனது மட்டும் தான் உனக்குத் தெரியும். ஆனா நான் என்ன பண்ணியிருக்கேன்னு உனக்குத் தெரியாது..”

“அடேங்கப்பா.. அப்படி என்ன பண்ணியிருக்கே சொல்லு...”

“சொல்றேன்... என்ற சொக்கன் சுற்று முற்றும் ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு, “இன்னிக்கு நைட் எப்படியும் வரதன் கிட்ட இருந்து தங்கம் இருக்கற இடம் தெரிஞ்சிடும் பார்...” என்றான்.

“எப்படிடா...?”

“அங்கத்தான் ஐயாவோட பவரை நீ புரிஞ்சுக்கப் போறே...”

“டேய்ய்.. நீயும் உன் பவரும்! விஷயத்தை சொல்லுடா தூக்கு கன்ஃபார்ம் ஆயிடிச்சு அவனை நம்ம மாதிரி பார்ட்டிங்க பார்க்கவும் முடியாது. அப்புறம் எப்படித் தெரியும்...?”

“தெரியும், காலை அஞ்சு மணிக்குள்ள எப்பவேணா என் செல்போனுக்கு ஃபோன் வரும். அப்படி வந்துட்டா தங்கத்தைத் தேடிப் போகப் போறது நாம நாலு பேர் மட்டுமில்ல.. அஞ்சு பேர்!”

“அஞ்சு பேரா.. அது யார் இன்னொரு பார்ட்டி?”

ஃபோன் வரட்டும்... சொல்றேன்.”

“இதோ பார்... இந்த வேலையை நாம நாலு பேரும் சேர்ந்து செய்யணும்கறது தான் நமக்குப் பணம் கொடுத்த சேட்டோ விருப்பம். சேட்டைப் பத்தி உனக்கு நல்லா தெரியும். அவன் நம்மை நோட்டம் போட எவனையாவது போட்டுப்பான். அந்த நோட்டம் போட்டறவனை நோட்டம் போடக்கூட ஆள் போட்டுருப்பான். அவன் அப்படி ஒரு பார்ட்டி இதுல நீ தனிய ஒரு ரூட்ல போகாதே. அப்புறம் வெளிய இருந்து ஒருத்தனை கொண்டு வந்து நம்ம டீமோட சேர்க்காதே...”

“பேசிட்டியா.. ஏண்டா நாமளே பேர் எடுத்த களவாணிங்க. களவாணிங்க கிட்டயே அவங்களுக்குத் தெரியாம களவாணித்தனம் பண்ணா அதுக்கு என்ன அர்த்தம்?”

“சொக்கா... அவசரப்பட்டு வார்த்தையை விடாதே. வரதன் விஷயம் சாதாரண விஷயமில்ல அவன் இந்த நிமிஷம் வரை தங்கம் பத்தி யார் கிட்டயும் மூச்சு விடலை. அப்படி அவன் இருக்கான்னா அதுல ஏதோ அர்த்தம் இருக்கு. அவனைச் சுத்தி போலீஸ் பாத்துக்கிட்டே இருக்கும்.

இல்லே அவனே தப்பிக்கிறதுல குறியா இருக்கலாம். இன்னிக்கு ராத்திரிகூட அவன் தப்பிச்சாலும் தப்பிக்கலாம்.”

“அதனால..”

“ஆகையால அவன் விஷயத்தல அவனை நெருங்க முடிஞ்ச ஒருத்தனைக் கூட்டாளியாக்கிக்கறத் தவிர எனக்கு வேறு வழி தெரியல...”

“என்னடா சொல்றே?”

“சொல்றேன்.. காலைல அவனைத் தூக்குல போட்றதுக்குள்ள அவனைப் பல விஷயத்துக்குப் போலீஸ் நெருங்கும். சுடுதண்ணீர் வெச்சுத் தருவாங்க. பிரியப் பட்டதை சாப்பிடக் கொடுப்பாங்க. சாமி கும்பிடணும்னா அதுக்கும் உதவி செய்வாங்க....”

“இதெல்லாம் தெரிஞ்சதுதானே?”

“இதுல அவன்கிட்ட நெருங்கறே ஒருத்தவனை நீ செட்டப் பண்ணியிருக்கியா?”

“ஆமா நம்பரை சொல்லிப் பேசச் சொல்லியிருக்கேன். நிச்சயமா சாகறத்துக்கு ஒரு அரை மணி முன்னால யாவது ரகசியத்தைச் சொல்லிவிடுவான் வரதன்...”

“ஒரு வேளை சொல்லாம செத்துட்டா...”

“அப்புறமா அதைப்பத்தி யோசிப்போம். அதே சமயம் நாளைக்கு அவன் உடம்பை வாங்க அவன் அக்கா வைரமணி போகப் போறா உடம்பை எடுத்துக்கிட்டு பக்கத்துல இருக்கற சுடுகாட்டுக்குத்தான் போகப் போறா, நாமளும் போயிடணும்...”

“சுடுகாட்டுக்கா?”

“ஆமாம்...அவசியம் போகணும்...”

‘சுடுகாட்டுக்குப் போயி என்ன பண்ணப் போறோம்?’

“போவோம்... போனாதான் அங்க அவனுக்கு மாலை போட யார் யார் வரப்போறாங்கங்கறது தெரியும். அப்படி வற்றவங்கள்ல நம்மள மாதிரி பார்ட்டி யாராவது இருக்காங்களான்னு கவனிக்கணும்..”

“போடா புண்ணாக்கு. அவன் செத்துட்டா, அதுக்குப் பிறகு அவன் பொணத்தைப் போய் பாக்க அவன் என்ன நமக்கு மாமனா, மச்சானா?

சுத்த அர்த்தம் கெட்ட வேலை. நிச்சயம் ரகசியப் போலீஸ்காரங்க வருவாங்க. தேவையில்லாம அவங்க பார்வையில் பட்டுத் தொலைப்போம்..”

“சரி சுடுகாட்டுக்குப் போக வேண்டாம் தர்மா... ஆனா எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு. நம்ம அஞ்சாவது நபர் நிச்சயம் ரகசியத்தோட வருவாரு...”

“சரி.. அந்த ஆளுக்கு அதுக்கு என்ன விலை?”

“தங்கத்துல சரி பாதி..”

“அடப்பாவி.. சேட் ஒத்துக்குவானா?”

“சேட்தான் இந்த ஐடியாவைக் கொடுத்தவனே..”

சொக்கன் சொல்ல, தர்மனும், இளைய பெருமானும், மதிவாணனும் உச்சத்தலையில் கொட்டு விழுந்த மாதிரி சுண்டி எழுந்தனர்.

ஆதிகாலை 4 மணி!

வரதனின் சிறைக் கதவருகே டாக்டர் வைத்யநாத்தும், ராமதுரையும் போய் நின்ற போது வரதன் தூங்கவே இல்லை. குத்துக்காலிட்டு உட்காந்திருந்தான்.

அவர்கள் வரவும் நிமிர்ந்தான்.

அந்த செல் வரிசையே விழித்துக் கொண்டிருந்தது. கம்பிச் சட்டதிட்டங்களுக்கு இடையில் ஊடுவிய பார்வையோடு வெளிறிப் போய் விட்டிருந்தனர். பல கைதிகள் சிறைக்கு வெளியே வைரமணியும், மகள் ப்ரியாவும் ஒரு வாடகைக் காருக்குள் சோகமா உட்காந்திருந்தனர். தூக்கம் வராத விழிகளுடன் இப்படி ஒரு தம்பிக்கு அக்காவாக வந்து பிறந்து விட்டோமே என்கிற குமைச்சலுடன் காருக்குள் அமர்ந்திருந்தவளை சிறைக் கதவுக்கு வெளியில் காவல் இருக்கும் அதிகாரியும் பார்த்துக் கொண்டு தான் இருந்தார்.

தூக்கில் போட்டவுடன் சரியாக அரை மணி நேரம் கழித்து உயிர் போய்விட்டதை ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்டு, போஸ்ட் மார்ட்டம் சம்பிரதாயங்களையும் மிக வேகமாகவே முடித்துக் கொண்டு உடம்பை உரியவர்களிடம் ஒப்படைத்து விடுவது தான் சிறை அதிகாரிகளின் வழக்கம்.

எட்டுமணிக்குள் உடம்பைத் தந்து விடுவோம் என்று கூறியிருந்தனர் எதற்கும் ஐந்து மணிக்கே வந்து காத்திருக்கும் படியும் கூறியிருந்தனர். அதனால்தான் வைரமணி ப்ரியவுடன் வந்திருந்தாள். ஒவ்வொரு நொடியும் கழியக் கழிய அவளது இதயத்தின் துடிப்பு சப்தம் காது ஜவ்வைக் கிழித்து விடும் போல இருந்தது.

வெளியே சிறையைச் சுற்றியுள்ள மரங்களில் ஒரே பட்சிக் கூட்டம். அந்தப் பட்சிகள் எந்தக் கெடிகாரத்தைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்கிறதோ தெரியவில்லை. பொழுது விடியப் போகிறது என்பதற்கு அறிகுறியாக அவற்றிடம் கீச்சு வீச்சு கீச்சு வீச்சு என்று ஒரே சப்தம்.

ப்ரியா காலேஜில் படிக்கின்றவள். அவளுக்கு இப்படிக்காத்திருப்பது கர்ண கடுரமான ஒன்றாக இருந்தது. என்ன இருந்தாலும் மாமன்... இன்னும் சிறிது நேரத்தில் தூக்கில் தொங்கி விடுவான். அம்மாவுக்குத்தான் அவனை நினைக்கவே பிடிக்கவில்லை. ஆனால் சாகப் போகும் இந்த வேளையில் மாமன் முகத்தை ஒரு முறை பார்த்தால் தேவலை என்று தோன்றியது. ஆனால் சிறையில் அதற்கு அனுமதியிருக்கிறதா என்று தெரியவில்லை. மெல்ல காரை விட்டு இறங்கியவள், காவல் சென்ட்ரியிடம் சென்றாள்.

“என்ன?”

“எங்க மாமாவை நான் ஒரு தடவை பார்க்க ஆசைப்படறேன்...”

“சரிதான்... ஜெயிலோட ரூல்ஸ் பத்தி உனக்குத் தெரியாது போல! இப்பல்லாம் கிட்டயே யாரும் போக முடியாது. மந்திரியே வந்தாலும் அதோ அங்க நிக்க வேண்டியதுதான்..”

“என் மாமாவுக்குக் கடைசி விருப்பம்னு ஒண்ணு இருக்கும்தானே? அதை நிறைவேத்தறதுல உங்களுக்கு என்ன சங்கடம்?”

“இதோ பாருமமா.. நீங்க தும்பை விட்டுட்டு வாலைப் பிடிக்கறீங்க.. நேத்து கூட உங்களுக்கு உங்க மாமனைப் பார்க்க அனுமதி கொடுத்திருங்காங்க. நீங்க வீறாப்பா வராம இருந்துட்டு இப்ப இந்த காத்தால நேரத்துல வந்து பார்க்கணும்னா என்னம்மா அர்த்தம்? பார்த்தா படிச்ச பெண்ணாட்டம் இருக்கே... போம்மா.. போ!”

ப்ரியாவால் அதற்கு மேல் அவரோடு பேச முடியவில்லை. சோர்வுடன் திரும்பி வந்தாள். காருக்குள் இருந்தபடியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் வைரமணி ப்ரியா அருகே வரவும், “எங்கடி போனே?” என்றாள்.

“ஒண்ணுமில்லம்மா.. மாமனைப் பார்க்க முடியுமானு பாத்தேன்...”

“அவனை எதுக்குடி நாம பாக்கணும். அதான் முடியாதுன்னு சொல்லியாச்சே..”

“என்ன இருந்தாலும்...”

“என்ன, என்ன இருந்தாலும் ன்னு இழுக்கறே...?” நான் அவன் கூடப் பிறந்தவன். எனக்கு இல்லாத பாசம் உனக்கு வந்துடிச்சாக்கும்...?”

“அம்மா...”

“வாயை மூடு போலீஸ் ஸ்டேஷன்னா என்னன்னே தெரியாத குடும்பம்டி நம்ம குடும்பம் தேசத்துக்காகப் பாடுபட்ட உன் தாத்தா தேசம் கொடுக்க ஆசைப்பட்ட உதவித் தொகையைக் கூட வாங்க மறந்தாரு. அப்படி வாங்கிட்டா, தேசத்துக்குப்பாடுபடக் கூலி வாங்கினதா ஆயிடும்னு நினைச்சாரு. அப்படி ஒரு பரம்பரைல வந்த என்னை இப்படி ஜெயில் வாசல்ல காக்க வெச்சுட்டு உள்ள உக்காந்துகிட்டிருக்கறவன் உன் மாமன். ஏதோ கூடப் பொறந்த தோஷத்துக்கு அவன் உடம்பை வாங்கிக்க சம்மதிச்சிருக்கேன். ஞாபகம் வெச்சுக்கோ...”

வைரமணி கண்ணீரோடு வெடித்தாள்.

சிறையில் இருந்து ஒரு மணி சப்தம் கேட்டது.

அது மணி நான்கரை என்பதற்காக அறிகுறி...

எப்பொழுதும் யாரையாவது தூக்கில் போடப்படும் நாளன்று அதிகாலை நேரம் சிறைச்சாலையே ஐரூராக இருக்கும். தூக்கில் கைதி தொங்கி உடம்பும் சிறையை விட்டு நீங்கியவுடன் ஜெயிலர், சூப்ரெண்ட், டாக்டர் என்று மூன்று பேருமே லீவு போட்டுவிட்டு எங்காவது போய் விடுவார்கள். தூக்கில் தொங்கும் முன் அந்தக் கைதி எவ்வளவு பெரிய கொலைகாரனாக இருந்தாலும் பார்க்கவே பரிதாபமாக இருக்கும்.

பலர் விசும்பி அழுவார்கள். கழுத்தை நோக்கி வரும். கயிறைப் பார்த்து அப்படியே மிரண்டு போய் அலறுவார்கள். அதை எல்லாம் பார்த்து சகித்தப்படி கயிற்றை மாற்றி கட்டையை இழுப்பதற்குள் தூக்கில் தொங்குபவனை விட அங்கிருப்பவர்களுக்குதான் அதிக டென்ஷன் இருக்கும்.

அந்த டென்ஷன் சிறைச் சாலை முழுக்க எதிரொலித்தது. நல்ல இதமான வெந்நீரில் குளித்து முடித்து ஷவரம் செய்விக்கப்பட்டு சலவை செய்த

உடையை அணிந்து கொண்டு நிதானமாக தூக்குமேடை நோக்கி அழைத்து வரப்பட்டிருந்தான். வரதன் தன்னைச் சுற்றி இருப்பவர்களைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தான். எல்லோரும் ஒரு நாள் போகத்தான் போகிறோம். ஆனால் இப்படி உயிர் பிரியும் நேரம் தெரிந்து போகிறவர்கள் கோடிகளில் சிலர்தான்.

அந்தப் பட்டியலில் தான் இருப்பது விசேஷமானதா, இல்லை விதியின் கொடுமையா என்று வரதனுக்கே தெரியவில்லை. அப்பொழுது கூட டாக்டர் வைத்யநாத் அவன் காதருகே இப்பக் கூட நீ அந்தத்தங்கம் பத்தி சொல்றதுன்னா சொல்லலாம்...” என்று கூறிவிட்டு அவன் பதில் சொல்ல மாட்டானா என்று ஏக்கமாகப் பார்த்தபடியே இருந்தார்.

“விலாவாரியா பேசணும்னா, நெஞ்சு வலின்னு துடி, மிச்சத்த நான் பார்த்துக்கறேன்...”

என்றெல்லாம் ஐடியா கொடுத்திருந்தார். ஆனால் வரதன் அசுரவில்லை. வாயையே திறக்கவில்லை. அழிச்சாட்டியமாக ஒரு மௌனத்தோடு இருந்தான்.

தூக்கு மேடையிலும் ஏற்றிவிட்டனர்.

ஹலிம்! இனி இவனால் ஆகப்போவது ஒன்றுமில்லை என்கிற முடிவுக்கு வந்திருந்த வைத்யநாத் அவன் உயிர் போய்விட்டதை ஊர்ஜிதம் செய்வதற்காகக் காத்திருக்கத் தொடங்கினார். அவன் முகத்திலும் கறுப்புத் துணி போட்டு மூடப்பட்டது. பின் கைகள் கட்டப்பட்டன. காலையும் கூட கொலுசு போடும் இடத்தில் இறுக்கிக் கட்டினர். அவனுக்கு முன்னாலே இறுகின முகத்துடன் அதிகாரிகள்.

“இந்த ஜெயிலில் போடப்படும் இறுதித் தூக்கு இதுவாக இருக்கட்டும்’ என்பது போல சிந்தித்தவர்கள் கெடிகாரத்தின் மேலேயே கவனமாக இருந்தனர். மணி 4.58!

ராமதுரையிடமும் டென்ஷன் தொற்றிக் கொண்டது. வைத்யநாத்தின் காதருகே, ‘என்ன வைத்யநாத்.. ஏதாவது சொன்னானா?’ என்று கேட்டார்.

ஹலிம் அசைஞ்சு கொடுக்கலை ஆனா அவன் மனசுல ஒரே ஏக்கம். அவன் அக்காவையும், அக்கா பொண்ணையும் பார்க்க ரொம்பவே ஆசைப்பட்டான். நான் செத்துட்டாலும் என் ஆவி அவங்களை தான் சார் சுத்தி வரும்னுல்லாம் சொன்னார்.” என்றார் மணியும் ஐந்தைத்

தொட்டுவிட்டது. ராமதுரை மேடைக் காவலாளிக்கு சிக்னல் கொடுத்தார். அடுத்த நொடி அவரும் கட்டையைக் கீழே இழுக்க, வரதனின் காலடியில் இருந்த பலகைகள் அப்படியே விலகிக் கொள்ள, அவன் நின்ற இடத்துக்குக் கீழான அறையில் பொத்தென்று ஒரு கல் போல விழுந்த வரதன் உடம்பு கட்டப்பட்ட நிலையிலும் அநியாத்துக்கு துடிக்க, தூக்குமரக் கயிற்றின் உடம்பானது ஊஞ்சல் போல ஆடியது. எல்லாம் சில நிமிட நேரங்கள் தான்!

வரதனின் உயிர் பிரிந்துவிட்டது

வெளியே வைத்யநாத்தும், ராமதுரையும் ஒருவரை ஒருவர் சோர்வுடன் பார்த்துக் கொண்டனர்.

4

காடுகளில் உள்ள மரங்களில் ஒதிய மரம் அந்த நாளில் பெரிய அளவில் ஒரு மூலிகையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. வெட்டுக்காயம் பட்ட இடத்தில் ஒதியம் பட்டையை வைத்துக் கட்டுவார்கள். காயம் அப்படியே ஆறிவிடும். தொழுநோய் வந்து உயிர் பிரிந்திருந்தால் அவரைப் புதைத்த இடத்திற்கு மேல் ஒதிய மரக் கன்றை நடுவது சில மலைவாசிகளின் பழக்கம் ஏன் என்றால் தொழுநோயை அந்த நாளில் சாபத்தால் வரும் ஒரு வியாதியாகவே இந்த உலகம் எண்ணியது. ஒதிய மரம் நடுவதன் மூலம் அது அந்த உடம்பின் திசுக்களை உறிஞ்சி வளர்வதன் மூலம் இறந்தவரின் பரம்பரையாகத் தொழுநோய் பாதிக்காது என்பது நம்பிக்கையாக நிலவியது.

சுடுகாடு

ஆம்புலன்ஸ் வேன் ஒன்றில் இருந்து இறங்கிய வரதனின் பிணம் ஐஸ் கட்டியாக சில்லிட்டது. கழுத்துப் பாகத்தில் கயிறு தோலை வழித்திருந்தது. மொத்த உடம்பை ஒரு காடாத் துணியில் சுருட்டிக் கட்டியிருந்தனர். எரிமேடைக்கும் பக்கத்தில் பொம்மை சிலை போல வைரமணியும் பிரியாவும் நின்றிருந்தனர். சற்றுத்தள்ளி இடுப்பு லுங்கியும் சிவப்புத் துண்டுமாய் வெட்டியான் நின்று கொண்டிருந்தான். அவன் கையில் ஒரு மண் சட்டி, அதில் மஞ்சள் அரிசியும் கொஞ்சம் பொரியும் வைத்திருந்தான்.

வரதனின் பிணத்தோடு வந்த போலீஸ்காரர்கள் இருவர் சுடுகாட்டு வாசலில் நின்று கொண்டனர். உள்ளே மேடை வரை ஸ்ட்ரெச்சரில்

தூக்கி வந்தவர்கள் அப்படியே ஓரமாக நின்று விட்டனர். ப்ரியா மட்டும் வரதனின் உடம்பைப் பார்த்தாள். முகத்தை மட்டும் விட்டு வைத்திருந்தால் அது மட்டும் தான் தெரிந்தது. எப்பொழுது பார்க்கும் போதும் வரதன் ஒரு சிகரெட் பிடித்தபடி தான் இருப்பான். ரயில் என்ஜின் குழாயிலிருந்து குதித்து வரும் புகைக்கவளம் மாதிரி அவன் உதட்டிலிருந்து புகை வரும். இப்பொழுதுதான் அப்படி ஒரு புகை பிடித்திராத, சிகரெட் இல்லாத முகத்தைப் பார்க்கிறான்.

மெல்ல அருகே சென்றான். தலைமாட்டில் நின்று கொண்டு வந்து பார்த்தான்.

சாவு என்பது கொடுமையானது... ஒருவர் இறந்து விட்டால் போவது அவர் உயிர் மட்டுமல்ல அந்த உடம்புதான் அவர் உடம்பு போல ஒரு உடம்பை இனி இந்த உலகம் பார்க்கப் போவதேயில்லை. அந்த முகம், அதன் ஜாடை எல்லாமே அழியப் போகிறது ஏன், அவர் பேசிய பேச்சு... அந்தக் குரல் ஒசை.. எதையும் இனி இந்த உலகில் ஒரு போதும் காண முடியாது.

பிணத்தின் அருகில் நின்று கொண்டிருக்கும் போது தான் இப்படிப்பட்ட எண்ணங்களும் தோன்றும். அந்த எண்ணம் தான் மூளைக்குள் சென்று வெடித்து ஒரு கண்ணீர் மழைக்குத் தளம் போடும்.

பிரியாவும் மாமன் வரையில் அப்படித்தான் நினைத்தாள். வெட்டியான் அருகில் விறகுகளை அடுக்கிக் கொண்டிருந்தான். ஒரு குட்டி மலை போல எரு முட்டையும் கிடந்தன. எல்லாவற்றையும் உடல் மேல் வைத்து அடுக்கித் தீயிட்டால் முடிந்தது.

“தாயி.. சட்டுப்புட்டுன்னு வாக்கரிசியைப் போடற வழியப் பாருங்க. எவ்வளவு நேரம்தான் நின்னுட்டிருப்பாங்க..” என்றான் பிரியா அவனைப் பதிலுக்கு முறைத்தாள்.

“பாடி வந்த அஞ்சு நிமிஷம் கூட ஆகலை, அதுக்குள்ளே உனக்கு நேரமாயிடிச்சா?” என்றாள்.

“அதுக்கில்ல தாயி.. குறுக்க உயிர் போன பொணங்களை ரொம்ப நேரம் வெச்சிட்டிருக்கக் கூடாதுன்னு சொல்வாங்க.. அதான்...”

“என்னது... குறுக்க உயிர் போன பொணங்களா.. அப்படின்னா?”

“நல்ல ஆயுசுக்கு வழி இருந்தும் உடம்பிருந்தும், மருந்து குடிச்சும், தூக்குல தொங்கியும் போற உசுருங்களைத்தான் குறுக்கப் போற

உயிருன்னு சொல்வோம்....”

“சரி.. அதுக்கு என்ன..?”

“இந்த உடம்பைவிட்டுப் பிரிஞ்ச ஆத்மா இந்த உடம்பையே சுத்திச் சுத்தி வரும்னு சொல்வாங்க. அதான் சட்டுப்புட்டுன்னு எரிச்சிடுவாங்க..”

“புதுசா இருக்குதே...”

“உங்களுக்குப் புதுசாதான் இருக்கும். நான் இந்த சுடுகாட்டையே கிடக்கிறவன். இந்த மாதிரி குறுக்க போன எத்தனை பொணங்களைப் பார்த்திருப்பேன்..”

“அது சரி... அந்தப் பொணத்தோட ஆத்மா அந்தப் பொணத்துகிட்ட வந்து நின்னு அழுததைப் பார்த்திருக்கியா?”

“நிறையவே கொஞ்சநேரம் இந்தப் பொணம் கிடக்கட்டும். இங்கேயும் இதோ ஆவி வந்து நின்னுடும். நான் மந்திரிச்சுக் கயிறு கட்டிக்கிட்டு இருக்கறவன் ஏன்னா அப்படி வற்ற காத்து கருப்புங்க எங்களை மாதிரி வெட்டியான்களையும் சமயத்துல போட்டுக் தாக்கிடும் அதான்...”

அவன் பதிலோடு தன் கையைக் காட்டினான். அதில் கருப்புக் கயிறு பிரியா அவன் பேச்சால் கொஞ்சம் மிரண்டிருந்தாள். அதுவரை மௌனமாக இருந்த வைரமணி திடீரென்று வெடித்துக் கொண்டு அழ ஆரம்பித்தாள்.

“அடப்பாவி.. இப்படி சாகவாடா நீ இந்த ஜென்மம் எடுத்தே? இதுக்காகவாடா நம்ம அம்மா உன்னைப் பெத்துப் போட்டா... இப்படி ஒரு குற்றவாளியா தண்டிக்கப்பட்டு நீ உயிரை விடறதுக்கு ஒரு விபத்துல செத்துருந்தா கூட என் மனசு சமாதானயிருக்குமேடா....”

என்று பொங்கி அழுதவள் தன்னை மறந்து ஒடிவந்து வரதனின் மார்பு மீது விழுந் கதறத் தொடங்கினாள்.

“என்ன இருந்தாலும் பாசம் விடுமா” என்று வெட்டியானும் விறகுகளை அடுக்குவதற்காகத் திரும்பினான். விறகுகளை அடுக்கிபடியே, “சட்டுப்புட்டுன்னு வாய்க்கரிசிய போட்டு முடியுங்க தாயிங்களா..” என்று தன் காரியத்திலும் கண்ணாக இருந்தான். பிரியாவும் ஆவி அது இது என்று அவன் கூறியிருந்தால் அருகில் இருந்த அரிசிப் பானையை எடுத்து, “அம்மா இந்தா, இந்த வாய்க்கரிசியை முதல்ல போடு.. போலீஸ்காரங்க சொன்னது ஞாபகம் இருக்கில்ல. எங்கக்காவை

அவசியம் எனக்கு வாய்க்கரிசி போடச் சொல்லுங்கன்னு மாமா சொன்னதை நினைச்சுப்பார்.... வா.. வா... உம்உம்....”

என்று ஒரு பிடி அரிசியை எடுத்து வைரமணி கையில் திணித்தவள் அவளும் அழுது கொண்டே அவன் முகத்தைப் பார்த்து வாயில் அரிசி போட கையைக் கொண்டு சென்றாள்.

“நல்லா வாயைத் திறந்து உளறயே போடுங்க அடுத்து எடுக்கற ஜென்மத்துல சோத்துக்கு அலையாம இருக்கத்தான் இப்படி ஒரு சாங்கியத்தைப் பெரியவங்க வெச்சிருக்காங்க..” என்று விறகு ஒன்றைப் பிளந்தபடி ஒரு ரன்னிங் கமெண்ட்ரி கொடுத்து முடித்தான் வெட்டியான்.

வைரமணியும் ஒட்டிக் கொண்ட அவனது வாயை சிரமப்பட்டுத் திறந்தாள். கருத்த உதடுகள், பற்களும் கிட்டிக் கொண்டிருந்தன. திறப்பதே சிரமமாக இருந்தது. அதே சமயம் திறந்து கொண்ட வாய்க்குள் ஒரு மடித்த காகிதம், பாலிதீன் தாளுக்குள் அடைக்கப்பட்டு அப்படி நாவண்ணங்களில் சிக்கியிருந்தது.

வைரமணி அதை எடுக்கவும், பிரியாவும் கவனித்தாள்.

“என்னடிஇது?”

“தெரியலியே .. இரு பிரிச்சுப் பாக்கறேன்...”

“இங்க வேணாண்டி வரதன் நான் போய் பேசாததால எனக்குத்தான் ஏதோ எழுதியிருக்கணும். வாக்கரிசி போடச் சொன்னதும் அரிசிக்காக இல்லை இந்தக் கடுதாசியை நான் பாக்கறத்துக்காகத் தான் ..” என்றவள் அதை அப்படியே சேலை முந்தியில் முடிந்து கொண்டாள்.

அப்படியே ஒங்கி அழுது அரிசியால் வாயை மூடவும் செய்தாள். வெட்டியானும் அருகில் வந்தான்.

“உடம்பைத் தூக்கி வைக்கட்டா..?”

“உம்..”

“கொள்ளிக்கட்டையைத் தொட்டுக் கொடு நானே நீ வெச்சுடறேன்..”

“சரி...”

அதே போல உடம்பைத் தூக்கி விறகுகள் மேல் வைத்து அதற்கும் மேலே கட்டைகளை அடுக்கி, ஒரு முட்டைகளால் மொத்தமாக மூட ஆரம்பித்தான்.

வெளியே நின்றபடி கவனித்துக் கொண்டிருந்த போலீஸ்காரர்களில் ஒருவர் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தார் அந்த மாயனத்திலேயே சமாதி ஒன்றின் பின்னால் ஒருவன் ஒளிந்தபடி கூர்மையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

இரண்டு பேருமே வைரமணி, வரதனின் வாயில் இருந்து கடிதம் எடுத்ததைப் பார்த்துவிட்டனர்.

போலீஸ்காரர் தன் வசம் உள்ள செல்போனைக் கொண்டு டாக்டர் வைத்யநாதத்தைப் பிடித்தவராக, “சார் வரதன் அக்கா, வரதன் வாயில் இருந்து எதையோ எடுத்தாங்க சார்... என்னன்னு தெரியல....” என்றார்.

“அவங்களை அப்படியே வேன்ல ஏத்தி ஜெயில் ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டுக்கிட்டு வாங்க.. மிச்சத்தை நான் பாத்துக்கறேன்...” என்று வைத்யநாத் சொன்னதைக் கேட்டு அவளை வேனில் ஏற்ற அப்போதே தயாராகி விட்டார்.

சமாதிக்குப் பின்னால் ஒளிந்தவருந்தவனும் செல்போன் மூலம் செய்தியை அனுப்பிக் கொண்டிருந்தான். “தர்மா.. வரதன் பெரிய கில்லாடி தங்க ரகசியத்தை யார் கிட்டேயும் சொல்லாம ஒரு பேப்பர்ல எழுதி, வாய்ல வெச்சுக்கிட்டே தூக்குல தொங்கிட்டான். வாக்கரிசி போடும் போது அக்காக்காரி பார்த்துட்டு எடுத்துட்டா, இப்ப ரகசியம் அந்தப் பொட்டச்சி கைல...”

“விடாத மூக்கா..அவளை அப்படியே இங்க தூக்கிட்டு வந்துடு..” என்று மூக்கன் என்கிற அவனுக்கும் கட்டளை.

கட்டளையைக் காதில் வாங்கியபடி எரிமேடையைப் பார்த்தான். வெட்டியானே நீர்க்குடம் எடுத்துப் பிணத்தைச் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தான்.

போலீஸ் பார்வையும் அவர்கள் மேலேயே இருந்தது. ப்ரியா திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

போலீஸ் உற்றுப் பார்ப்பதை கவனித்தவள் வேகமாக ஒரு உள் கணக்கு போடத் தொடங்கினாள்.

“அம்மா அந்த லெட்டரைக் கொடு...” என்றாள்.

“எதுக்குடி?”

“கொடும்மானா...”

வைரமணியும் எடுத்துத் தந்தாள். கடிதத்தை அங்கேயே பாலிதீன் தாளில் இருந்து விடுவிடுத்தவள் படிக்க ஆரம்பித்தாள்.

‘அன்புள்ள அக்காவுக்கு! ப்ரியாவுக்கு...’

இருவரும் என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். கடைசி கடைசியாக நான் கடத்திய தங்கம் ஒரு கோயிலுக்கு சொந்தமானது. பக்தர்கள் காணிக்கையாகப் போட்ட தங்கத்தை உருக்கிக் கட்டியாக்கி என் *லம் மும்பைக்கு கடத்தப் பார்த்தான் ஒரு சேட். உண்மையில் அந்தத் தங்கத்தை கோயில் உண்டியலில் போடுவதற்காகத்தான் நான் போனேன். போலீஸ் துரத்தத் தொடங்கிவிட்டது. சேட்டுக்கு போலீசுலும் ஆட்கள் இருப்பதால் நான் போலீசுக்குப் போய் ஒப்படைக்கவில்லை. சேட்டுக்கு எல்லா மட்டத்திலும் ஆட்கள் இருக்கிறார்கள். எனவே நான் அதை சேர்வராயன் மலைக்காட்டில் ஒரு மஞ்சக் கடம்பை மரத்தின் பொந்துக்குள் போட்டு விட்டேன். அதற்குள் பாம்புகளும் இருப்பதால் ஒரு வகையில் அவையே காவலும் காக்கும். அந்த மஞ்சள் கடம்பை மரத்தைத் தேடிச் சென்று தங்கத்தை எடுத்து கோயில் உண்டியலில் நீயோ, இல்லை ப்ரியாவோ போட்டுவிடுங்கள்.

நான் எவ்வளவோ கடத்தல் வேலை செய்திருக்கிறேன். இது அதற்கெல்லாம் பரிகாரமாக அமையட்டும். அது சாமி தங்கம். சேட் கைக்கு எக்காரணம் கொண்டும் போய்விடக்கூடாது. அந்தத் தங்கக்கட்டிகளில் சில நகைகளும் உள்ளன. அவையும் சாமி சொத்துதான்.

நான் தூக்கு தண்டனையில் இருந்து தப்பித்தாலோ ஜெயிலை விட்டுத் தப்பித்து வந்தோ இந்த நல்ல காரியத்தை செய்துவிட நினைத்திருந்தேன். ஆனால் விதி தூக்கு தண்டனை மூலம் என் கணக்கை முடிக்கப் போகிறது.

அந்த ரகசியத்தை தெரிந்து கொள்ள பலர் பலவிதமாக முயன்றார்கள். நான் யாரிடமும் கூறவில்லை. எனக்கு உங்கள் இருவரை விட நம்பிக்கையான நபர் யாரும் இந்த உலகத்தில் இல்லை. எனக்காக இல்லாவிட்டாலும் கோயில் சொத்து என்பதற்காகவது நீங்கள் அந்தத் தங்கத்தை எப்படியாவது எடுத்துக் கோயிலில் சேர்த்துவிடவும். கோயில் விவரமும் எவ்வளவு தங்கம் என்கிற விவரங்களும் அந்தத் தங்கத்துடனேயே உள்ளன.

இந்த முயற்சியில் உங்களுக்கு ஏதாவது ஆபத்து வந்தால் அதை எனது ஆவி விரட்டி அடிக்கும். ஆமாம் இந்தக் காரியம் நல்லபடியாக

முடியும்வரை என் ஆவி உங்களுையே சுற்றிச் சுற்றி வரும். இந்தக் கடிதத்தை நீங்கள் எப்பொழுது படித்தாலும் படித்த நொடி அருகில் ஏதாவது ஒரு பொருள் கீழே உருண்டு விழும். அதை வைத்தே நான் உங்களைச் சுற்றி இருப்பதை நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

கண்ட கண்ட தவறுகளுக்கு இந்த உடம்பு ஒரு காலத்தில் பயன்பட்டது. ஒரு நல்ல காரியத்துக்கு என் ஆன்மா பயன்பட்டுமே...

இப்படிக்கு,

உன் அன்புத் தம்பி

வரதன்

தெள்ளத் தெளிவாக வரதன் எழுதியிருந்ததைப் படித்து முடித்த ப்ரியா நிமிர்ந்தாள். அடுத்த நொடி ஒரு ஓரமாக வைத்திருந்த மண் கலயம் ஒன்று உருண்டு ஓடியது.

ஒரு வினாடி ப்ரியாவுக்கு உடம்பே சில்லிட்டுவிட்டது. கண்டங்கழுத்தில் ஊற்று போல வியர்வை பெருகி மார்புப்புறம் இறங்கி ஓட ஆரம்பித்தது. வைரமணி கடிதத்தை வாங்கிப் பார்க்கப் போனாள். ஆனால் ப்ரியா அதைக் கிழித்து அப்படியே கீழே போட்டாள்.

“ப்ரியா என்னடி இது... ஏண்டி இப்படி செஞ்சே....? அதுல என்ன எழுதியிருக்குது?”

“இங்க எதுவும் பேசாதம்மா.. நான் உனக்கு வெளியே போய் எல்லா விஷயத்தையும் சொல்றேன்..” என்று வைரமணியை அடக்கினாள். அப்படியே வைரமணி கையில் கொள்ளித் தீயைக் கொடுத்து வெட்டியான் கையில் சேர்க்க அவன் அதைப் பிணத்து மார்பு மேல் உள்ள உருண்டையான கற்பூரம் மேல் வைக்க, குப்பென்று பற்றிக்கொள்ளத் தொடங்கியது.

ப்ரியா வைரமணியை இழுத்துக் கொண்டு திரும்பி நடக்கத் தொடங்கினாள். அவள் ஒரு காட்சியை அப்போது கவனிக்கவில்லை. அவள் கிழித்துப் போட்ட கடிதத்தை வெட்டியான் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

ம ஒவ்வொரு ஊரும் அதன் மண் வாக்கும் அந்த ஊரில் ஆறு மற்றும் தேங்கி நிற்கும் குளம் குட்டைகளுக்கும் ஏற்ப பஞ்சபூத சக்திகளை உடையவையாகும். இந்தச்சக்திகளை இயக்க ஒரு சக்தி வேண்டும். அந்தச் சக்தியாக உள்ளது தான் விருட்சங்கள் என்னும் மரங்களோடு பத்து மைல் சுற்றளவுக்கு ஒரு மரம் போதும். அது காற்றோடு சேர்ந்து கிரியை புரிந்து பஞ்சபூத சக்திகளை அந்த ஊரில் நன்கு எதிரொலிக்கும்.

அந்த வகையில் எந்த ஊருக்கு எந்த மாதிரி மரம் வேண்டும். என்பது தெரிந்து அதற்கேற்ற மரங்களைத் தனியே நட்பு வைத்தால் கூட காலத்தால் யாராவது வெட்டி அதை விறாக்கி விடக்கூடும் என்பதால் கோயில்களில் ஸ்தல விருட்சமாக அதை வைத்தார்கள். கோயிலோடு சேர்ந்து ஸ்தல விருட்சம் பாதுகாக்கப்படும் அதே சமயம் அது ஊரைப் பாதுகாக்கும் ஒரு அம்சமாகவும் ஆகிவிடுகிறது என்பது தான் உண்மை.

காரில் ஏறப் போன ப்ரியாவையும் வைரமணியையும் போலீஸ்காரர்கள் போய்த் தடுத்தனர்.

“நீங்க ரெண்டு பேரும் கொஞ்சம் ஜெயில் ஆபீஸ் வரை வந்துட்டுப் போவீங்களாம்..” என்றனர்.

“எதுக்கு?”

“அது... அங்க ஏதோ கையெழுத்துப் போடணுமாம்...”

“பிணத்தை ஒப்படைக்கும்போதே கையெழுத்தெல்லாம் வாங்கிக்கிட்டு தானே விட்டீங்க”

“அதெல்லாம் தெரியாது... நீங்க இப்ப வரணும்கறது உத்தரவு..”

போலீஸ்காரர்கள் கடுமையாக முகத்தை மாற்றிக் கொண்டு பேசிய விதம் ப்ரியவை வேனில் ஏறச் செய்தது.

“என்னடி இது... மழை விட்டும் தூவானம் விடாத கதையா?” என்று வைரமணி புலம்பிக் கொண்டே போய் வேனில் ஏறினாள்.

ஒரு போலீஸ்காரரே டாக்சிக்காரருக்குப் பணத்தைக் கொடுத்து திருப்பி அனுப்பி வைத்தார்.

ப்ரியாவுக்கு அந்தக் காட்சியே ஆச்சரியமாக இருந்தது.

எப்பவும் எங்க கிட்டதான் பணம் கேப்பீங்க. இப்ப என்ன நீங்க செட்டில் பண்ணீங்க....?” என்றாள்.

அவர் சிரித்தார். வேனும் சீற ஆரம்பித்தது. வைரமணிக்கு அந்தக் கடிதம் ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

“ஏண்டி... வரதன் என்னடி எழுதியிருந்தான். ஏண்டி அதைக் கிழிச்சுப் போட்டே...” என்று ஆரம்பிக்க, போலீஸ்காரர் ஒருவர் உடனே திரும்பிப் பார்த்தார்.

“ஆமாம். உன் தம்பிக்கு வேற வேலை என்ன? என்னை மன்னிச்சிடுன்னு ஸ்ரீராமஜெயம் மாதிரி பக்கம் பூரா எழுதியிருந்துச்சு, அதான் வந்த ஆத்திரத்துல கிழிச்சுப் போட்டுட்டேன்...”

“அதையா எழுதி வாயில வெச்சிருந்தான்...?”

“அதான் நீ உயிரோட இருக்கும்போது ஒரு வார்த்தை கூட பேசமாட்டேன்னு சொல்லிட்டியே.. அதனால் இப்படிப் புதுமையா உன்கிட்ட மன்னிப்பு கேட்டுட்டுச் செத்துப் போயிருக்கு. விடு அந்தப் பேச்சை எதுக்கு இப்ப பேசிக்கிட்டு..”

ப்ரியா போலீஸ்காரர் காதில் விழுந்தால் விழட்டும் என்பது போலவே பேச, அவரும் கேட்டும் கேட்காத மாதிரியே இருந்தார்.

வேனும் ஜெயிலை நெருங்கி விட்டது.

இருவரும் இறங்கினர்.

உச்சி வெயில் வெண்ணெயை நெய்யாக்கும் கொதி நிலையில் காய்ந்து கொண்டிருந்தது.

போலீஸ்காரர் அவர்களோடு சிறை ஆபீஸை ஒட்டியுள்ள மருத்தவ அறை நோக்கி நடந்தார்.

உள்ளே டாக்டர் வைத்யநாத்தும், ராமதுரையும்....

இருவரும் வைரமணியையும், ப்ரியாவையும் பார்த்த பார்வையே சரி இல்லை.

அவர்கள் எதிரில் ஒரு மர பெஞ்ச் போடப்பட்டிருந்தது. ராமதுரை அதை நோக்கிக் கையைக் காட்ட வைரமணியும் ப்ரியாவும் அதில் உட்கார்ந்து கொண்டனர்.

அவர்கள் உட்கார்ந்த வெகுநேரம் வரை டாக்டரும் ராமதுரையும் அவர்களை ஏறெடுத்துக் கூடப் பார்க்கவில்லை.

கவர்மென்ட் ஆபீசில் பணம் கட்டப் போகும் போது நம்மை
கவனிக்காமல் எதையோ எழுதியபடி எரிச்சல் மூட்டும் ஒரு கிளார்க்கைப்
போலவே இருவரும் நடந்து கொள்வது ப்ரியாவுக்கு எரிச்சலை
மூட்டியது.

என்ன இருந்தாலும் கல்லூரி வரை சென்று படித்திருப்பவள். புற உலகப்
பரிச்சயம் இருந்ததால் கேள்வி கேட்க அவளுக்குச் சொல்லித்தரத்
தேவையில்லை.

அவளும் கேட்ட ஆரம்பித்தாள்.

“சரி.. எதுக்கு எங்களை இப்படிக் கூட்டிக்கிட்டு வந்து உக்கார
வெச்சுக்கிட்டு எனக்கென்னன்னு இருக்கீங்க?”

அந்த கேள்விக்கு ராமதுரை மட்டும் நிமிர்ந்து ஒரு பார்வை பார்த்தார்.
டாக்டர் எழுந்து போய் அறைக் கதவை மூடத் தொடங்கினார்.
வைரமணிக்குள் ரத்தம் கொப்பளிக்கத் தொடங்கியது.

‘என்ன சார்.. எதுக்கு இப்ப கதவை மூட்றிங்க?’

“தெரியலை? ரகசிய விசாரணைன்னா கதவை மூட்றதுதான் போலீஸ்ல
வழக்கம்...” என்றபடியே போய் எழுந்து நின்றார் ராமதுரை.

“எங்ககிட்ட விசாரிக்க என்ன இருக்கு?”

‘இல்லைன்னா எதுக்குக் கூப்பிட்டு வந்துருக்கோம்?’

“அதான் என்னன்னு கேக்கறேன்..”

‘நிஜமா உனக்கு எதுவுமே தெரியாதா?’

“நீங்க என்ன கேக்கறீங்கன்னு புரியல...”

“அப்படியா..”

“என்ன அப்படியா..? எங்களைப் போக விடுங்க, நாங்க இன்னும்
குளிக்கக் கூட இல்லை...”

“ஒ... சவத்தீட்டா?”

“ஆமாம்...”

“பரவாயில்லை.. இங்க ஜெயில்ல பாத்ரூம் இருக்கு. போய்க் குளிச்சிட்டு
வந்துடுங்களேன்..”

“சார்..”

“என்ன சார், மோர்ன்னுகிட்டு.. வரதன் வாய்ல இருந்து எதையோ எடுத்துப் படிச்சேன்னு கேள்விப் பட்டேன். என்ன படிச்சே அப்படி?”

“அது.. அது..”

“எது...? இங்க நாங்க தோண்டித் துருவி கேட்டும் ஒரு வார்த்தையை விடலை. ஒட்டுமொத்தமா அவ்வளவையும் உனக்கு லெட்டரா எழுதி சொல்லிட்டான். போல இருக்குதே....”

“சார் வாக்கரிசி போடும் போது ஒரு பேப்பர் துண்டு வாயில இருந்தது நிஜம்தான். அதுல என் மாமா எங்கிட்ட மன்னிப்பு கேட்டிருந்தார். நான் இந்தப் பிறவியில நல்ல விதமா வாழாம போயிட்டேன்னு வருத்தப்பட்டிருந்தார் அவ்வளவுதான்...”

“ஐ. சீ...”

‘என்ன ஐ சீ...? செத்துப் போய்ட்ட அவர் எங்க கிட்ட சொல்ல வேற என்ன இருக்க முடியும்?’

“பரவாயில்லையே நல்லாவே சமாளிக்கிறியே..”

“சமாளிக்கலை இது தான் உண்மை...”

“உங்கம்மா தலைமேல் அடிச்சு சத்யம் செய்து இதை சொல்வியா?”

“ராமதுரை சென்டிமென்ட்டாகத் தொடவும், ப்ரியாவிடம் பதட்டம் பரவத் தொடங்கியது. முன் மார்பில் கிடந்த ஒற்றைச் சடைக் கூந்தலைத் தூக்கி பின்புறம் போட்டவளாக முகத்தில் பரவிய பதட்டத்தை அப்படியே மாற்ற முயன்றாள். ராமதுரை அதைத் துல்லியமாகக் கவனித்தார்.

“நீ மனசு தடுமாற ஆரம்பிச்சுட்டே... உனக்குள்ள இருக்கற உண்மை உன்னை தவிக்க வைக்கறது எனக்கு நல்லாத் தெரியுது..” என்று தன் நுனி மூக்கைச் சொறிந்த வரை வெடுக்கென்று நிமிர்ந்து பார்த்தவள் அருகில் அமர்ந்திருந்த வைரமணியின் தலைமேல் பட்டென்று கை வைத்து, “நான் சொன்னது தான் உண்மை. இது என் அம்மா மேல சத்தியம்” என்றாள். அந்த நொடி ராமதுரைக்குக் கன்னத்தில் ஒரு அறை விழுந்த மாதிரி இருந்தது. அப்படியே கொப்பளித்துப் போன முகத்தோடு டாக்டர் வைத்யநாத்தைப் பார்த்தார்.

அவர் முகத்திலும் ஏமாற்றம். அவர் மௌனமாக எழுந்த சென்று மூடிய அறைக்கதவைத் திறந்தார். ராமதுரையும் மௌனமாகக் கையைக் காட்டினார்.

அவர்கள் இருவரும் புறப்பட்டனர்.

ஒரு கட்டை மேல் துண்டுக் காகிதங்களை வரிசையாக வைத்து ஒட்டியிருந்தான் அவன் நன்றாகவே படிக்க முடிந்தது. படித்து முடித்த தர்மன் கையைச் சொடுக்கிக் கொண்டான். எதிரில் தலையைச் சொறிந்தபடி நின்று கொண்டிருந்த வெட்டியான் முன் ஒரு ஐம்பது ரூபாய் கட்டைத் தூக்கிப் போட்டான்.

ப்ரியா கிழித்துப் போட்ட காகிதத் துண்டுகளைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தற்கான கூலி.

வெட்டியான் விலகவும், நிமிர்ந்த தர்மன் எதிரில் இளையபெருமாள், சொக்கன், மதிவாணன் என்கிற அவனது சகாக்கள்.

“உங்க பேச்சைக் கேட்டுக்கிட்டு சுடுகாட்டுல நடக்கறத கவனிக்காம விட்டுந்தா இப்ப இந்தக் கடிதம் நமக்குக் கிடைச்சிருக்குமா?” என்ற கேள்வியோடு ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்தான் தர்மன், தன் சகாக்களைக் கொஞ்சம் கர்வத்தோடு பார்த்தான்.”

‘வரதன் பெரிய கில்லாடி.. செத்த பிறகு எனக்குத் தெரிஞ்சு வள்ளல் சீதக்காதிதான் மோதிரம் கொடுத்தவர் அவருக்குப் பிறகு கடிதம் கொடுத்தவன் வரதன் மட்டும் தான்...”

“இப்ப அவனைப் பத்தி எதுக்கு வெட்டிப் பேச்சு பேசிக்கிட்டு தங்கம் இருக்கற இடம் தெரிஞ்சு போச்சு. சேர்வராயன் மலைக் காட்டுல ஒரு மஞ்சக் கடம்பு மரத்துப் பொந்துல... தாமதிக்காம கிளம்பறோம்.. அதைக் கண்டுபிடிச்சும் எடுத்துக்கிட்டு வர்றோம்...”

“ஆமா அதுதான் இப்ப நம்ம வேலை ஆமா தங்கம் இருக்கற இடம் தெரிஞ்சிடிச்சுன்னு சேட்டுக்குத் தகவல் கொடுக்க வேண்டாமா?”

“வேண்டாம். முதல்ல மலைக்குப் போவோம். தங்கத்தை எடுத்துக்கிட்டு அதுக்குப் பிறகு சேட்டுக்குத் தகவல் தருவோம்.”

“ஏன்.. இப்ப சொன்ன என்ன...? சேட்டு கொஞ்சம் சந்தோஷப்படுவான் இல்ல..”

“சந்தோஷமும் படலாம் நமக்கு முந்தி அவனே சேர்வராயன் மலைக்குப் போய்த் தங்கத்தை எடுத்துக்கிடும் போய்டலாம்.”

“ஆ... அது அதிகபட்ச கற்பனை சேட் அவ்வளவு தூரமெல்லாம் போற பார்ட்டி கிடையாது..”

“ஆமா ... சேட் ஒரு மகாத்மா சத்யசந்தன்...”

“ஏய்.. நான் ஒண்ணும் அந்த அர்த்ததுல சொல்லலை நம்ம கிட்ட பொறுப்ப ஒப்படைச்சிட்டு அவன் குறுக்கு சால் ஒட்டுவானா... அதான் அப்படி சொன்னேன்..”

“திருட்டுச் சங்கம் வாங்கிக் கடத்தறவன்... எதைத் தான் செய்ய மாட்டான்? அதுலயும் இது கோயில் தங்கம். இன்னிக்கெல்லாம் கிராம் தங்கம் அறுநூறு ரூவா... ஆனா இந்தக் தங்கத்தை முன்னூறு ரூபாய்க்கு.. வாங்கியிருக்கான். ஐநூறு ரூபாய்க்கு அடுத்த பார்ட்டிக்கு கை மாத்தும் போதுதான் இப்படிப் போட்டுப் பார்த்துருக்கான்..”

‘அதனால?’

“நாம இதை முடிச்சுக் கொடுத்தா நமக்குக் கூலி தரணும். அதுவும் லட்சக்கணக்கு ஆனா அவனா எடுத்துக்கிட்டா செலவே இல்லைல்ல?”

“ஓ... நீ அப்படி வற்றியா?”

“அப்படித்தானே வந்தாகணும்...?”

“சரி.. பேசிக்கிட்டே புறப்படுவோம். கார்லதானே போறோம்?”

“அதுதான் தோது. காட்டுக்குள்ள தங்கத்த தேடும் போது ஃபாரெஸ்ட் டிபார்ட்மெண்ட் ஆளுங்க கண்ணுல பட்டுடாம வேற செயல்படணும்...”

“அதெல்லாம் அங்க போனா தானா தெரிஞ்சிட்டுப் போகுது புறப்படுங்கப்பா...”

நால்வரும் துள்ளிக் கொண்டு எழுந்தனர். ஆனால் இளைய பெருமாள் மட்டும் ஒருவித மௌனம்.

“என்ன பெருமாள் என்ன யோசனை?”

“இல்ல அந்தக் கடுதாசில வரதன் எழுதியிருந்த ஒரு விஷயம் என்னை ரொம்பவே யோசிக்க வைக்குது...”

‘என்ன..?’

“தங்கத்தை எடுத்து கோயில்ல கொடுத்துடாச் சொல்லியிருக்கான். அதுக்கு என் ஆவி துணை இருக்கும்ணும் சொல்லியிருக்கான்...”

“அதனால..?”

“என்ன அதனால..? வரதன் வாழ ஆசைப்பட்டுப் போராடி ஆனா முடியாம, தூக்குல உயிரை விட்டுக்கறவன்...”

“பெருமாள் என்னதான்யா சொல்ல வர்றே...?”

அவன் ஆவி நம்மைத்தடுத்து நிறுத்தம்னு சொல்றியா?”

“அப்படி ஒரு வேளை நடந்துட்டா..?”

“என்ன பெருமாள் இது கேனத்தனமா இந்த ஆவி, பேய், பிசாசு இதெல்லாம்’ நம்பற சமாச்சாரமா..?”

“பொய்யான ஒரு விஷயம் கால காலத்துக்கெல்லாம் பூமியில வாழாது தர்மா..”

“அப்ப நீ வரதனால பிரச்சினை வரும்னு நினைக்கறே... அப்படித்தானே?”

“எதுக்கும் கவனமா இருக்கணும் இல்லேன்னா...”

இளைய பெருமாள் சொல்லி முடிக்கும் முன் அவர்கள் இருந்த இடத்திற்கு மேலே உள்ள சீலிங் பேன் ஸ்விட்சைப் போடாமலே மெல்ல சுழலத் தொடங்கியது. தற்செயலாக அதைப் பார்த்த மதிவாணன் ஸ்விட்சை நெருங்கி அழுத்தினான். அது வேகமெடுக்க ஆரம்பித்தது.

‘என்ன மதி?”

“இல்ல ஃ பேன் தானா சுத்தவும் ஒரு சந்தேகம் வந்துச்சு..”

“பலமா காத்து வீசினா ஃபேன் சுத்தாதாக்கும்?”

“இப்ப எங்கப்பா காத்து வீசிச்சு?”

மதிவாணன் சற்று காட்டமாகக் கேட்க, மற்ற மூவருமே ஒருவரை ஒருவர் பார்வையால் பிராண்டிக் கொண்டனர்.

“சரிப்பா... பயப்பட ஆரம்பிச்சுட்டா ஒரு பல்லியோட வால் கண்ணுல

பட்டாலும் அது பாம்பு வாலாட்டும் தான் தெரியும். பெருமாள்! ஏய்யா இப்படிப் புறப்பட்டற நேரத்துல ஆவி அது இதுன்னு கிளப்பி உட்றே? சுத்த கெரகம் பிடிச்ச மனுசன்யா நீ....?” என்று தோளில் கை போட்டுத் தள்ளிக் கொண்டே நடந்தான் சொக்கன்.

வீட்டு வாசலில் வேப்பமர நிழலில் காத்துக் கிடந்த வெள்ளை அம்பாஸ்டர் காரின் பான்ட் மேல் போய் சாயவும், சொக்கனின் செல்ஃபோன் ஒலிக்கவும் சரியாக இருந்தது.

கையில் எடுத்து அதன் சதுரத் திரையில் பார்த்தான். டாக்டர் வைத்யநாதத்தின் எண்கள்!

“சொல்லுங்கள் டாக்டர் சார்..”

“என்னத்தப்பா சொல்ல.. ஒண்ணும் புண்ணியமில்ல. கடைசி வரை அவன் மூச்சு விடலை. கடைசி கடைசியா அவன் அக்கா பொண்ணு அவன் எழுதுனதா ஒரு லெட்டரைப் படிச்சிருக்கா.அதாலயும் ஒண்ணும் பெருசா ரகசியம் இருக்கிற மாதிரி தெரியலை. இப்பத் தான் என்கொயரியை முடிச்ச அனுப்பிவெச்சோம்....”

“சரிங்க டாக்டர்... நமக்கு அதிர்ஷ்டமில்லை, அவ்வளவுதான். வேற என்னத்த சொல்றது?”

‘சொக்கன் ஒரு கேலிச்சிரிப்புடன் செல்லை முடக்கினான்.

“சொக்கா.. நீ பெரிய பார்ட்டியா, ஜெயில் டாக்டரையே நீ பிடிச்சிருந்தியாக்கும்?”

“ஆமா... ஆனா அந்த ஆள் ஒரு கூழுட்டை அவனை வரதனோட மாமா பொண்ணு நல்லாவே ஏமாத்தியிருக்கா..”

“என்ன புதுசா குண்டு போட்றே?”

“புது குண்டுதான். நமக்குப் போட்டியா அந்தப் பொண்ணு தங்க வேட்கைக்குக் கிளம்பலாம்..”

“அந்தச் சின்னப் பொண்ணையா சொல்றே?”

“எதிரியை எப்பவும் சாதாரணமா எடை போட்டுடக் கூடாது..”

“சரி, இப்ப என்ன,, அந்தக் குட்டியும்தான் வரட்டும். நாம நாலு பேர். அவளோ ஒருத்தி, அவளால என்ன செய்ய முடியும்?”

“அதுவும் சரிதான்..” சொக்கனின் பதிலில் சமாதானமேயில்லை. காரும் அந்த நான்கு பேருடன் கிளம்பியது.

6

மரங்கள் எவ்வளவு முக்கியமோ அதைவிட முக்கியமானவை அதன் வேர்கள் உலகில் எந்த ஒரு விஷயமும் மண்ணில்போட்டு புதைக்கப்பட்டால் மட்கி விடும். மண்ணுக்குள் அடங்கும். எல்லாமே மண்ணாகிய தீர வேண்டும் என்பது தான் இயற்கை. ஆனால் மண்ணுக்குள் உயிர் வாழ்பவை வேர்களாகும். அது மட்டுமல்ல..அவை தாங்கள் ஜீவப்பதோடு மண்ணிலுள்ள உயிர்ச்சத்துக்களை உறிஞ்சி எடுத்து மரத்துண்டாக பூமிக்கு வெளியே தோன்றி, பின் பூ விட்டு பிஞ்சு விட்டு காயாகி கனியாகி இந்தப் பூமிக்கு எவ்வளவோ விஷயங்களைத் தருகின்றன.

இறைவனுக்கு அடுத்து தாயும், தாயைத் தொடர்ந்து பசுவும், பசுவைத் தொடர்ந்து வேர்களும் தாம் பூமியில் சிரஞ்சீவியானவை. இப்படிப்பட்ட வேர்களில் சிலவற்றைக் கொண்டு தான் சில வசிய மைகள் செய்யப்படுகின்றன.

தலை முழுக்கு போட்டுவிட்டுத் துவட்டியபடியே வந்த ப்ரியாவை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். வைரமணி. ப்ரியாவும் வைரமணி பார்ப்பதை வைத்து அவள் பெரிதாகக் கேட்கப் போவதைப் புரிந்து கொண்டு விட்டாள்.

அக்கம்பக்கத்தில் இருந்து சிலர் அவ்வப்போது வந்து வைரமணியிடம் துக்கம் கேட்டுவிட்டும், காரியம் முடிந்ததா என்றும் விசாரித்துவிட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தனர்.

எல்லோரிடமும் ஒரே பதிலையே சொன்னாலும் வைரமணியை ஏதோ ஒன்று போட்டு அழுக்கிக் கொண்டிருந்தது.

மூட்டம் போட்டது போல ஒரு மௌனம். முகத்திலும் கசங்கல் அந்த வீடு சிறிய வீடுதான் கூரைச்சரிவை ஒட்டி ஏழெட்டு கம்பிகளோடு கூடிய ஒரு மர ஜன்னலும், ஜன்னலில் கதவும் எப்போதும் திறந்தே இருக்கும். அதன் வழியாக தெருவில்போவோர் வருவோரை உள்ளிருந்தே பார்க்கலாம்.

ஆனால் அந்த ஜன்னலுக்கு வெளியே யாரோ நின்று கொண்டு உள்ளே பார்ப்பது போலவே ஒரு பிரமையும் வைரமணிக்கு ஏற்பட்டு விட்டிருந்தது.

ப்ரியாவுக்கு அந்த வீட்டுக்குள் தங்கள் இருவரைத் தாண்டி மூன்றாவதாக ஒருவர் இருப்பது போல ஒரு உள்ளுணர்வு ஏற்பட்டிருந்தது.

அதை ஊர்ஜிதம் செய்கிற மாதிரி அந்தத் தெருவில் எப்போதும் ஒரு நாய்க்குட்டியோடு திரியும் காய்திரி என்கிற புரொபசர் ஒருவர் வீட்டுப் பெண் குழந்தை வைரமணியைத் தன் அம்மா கூப்பிடதாகச் சொல்லிக் கொண்டே உள்ளே வந்தது. வைரமணியும், புரொபசர் வீட்டிற்குப் போய்த் துணிமணி துவைத்துப் போட்டு விட்டு மேற்கொண்டு ஏதாவது வேலை இருந்தால் செய்துவிட்டு வருபவள் தான்.

அதற்காக அந்தக் குழந்தை வரும்போது அதன் நாயை ப்ரியாவும் எடுத்துக் கொண்டு கொஞ்சுவாள். ஆனால் ப்ரியாவும், வைரமணியும் மன அழுத்ததோடு இருந்த அந்த சமயத்தில் காய்திரி, நாயுடன் வந்தபோது அது எப்போதும் இல்லாதபடி வீட்டு மூலையைப் பார்த்து ஒரேயடியாகக் குறைந்தது.

எல்லாம் சேர்ந்து வைரமணியை என்னவோ செய்தது. ப்ரியாவும் அந்த மூலையை உற்று உற்றுப் பார்த்தாள். அந்த மூலையில் ஒரு சிறு மோடா மோடா மேல் பார்பி பொம்மை. நின்று கொண்டிருந்த அந்தப் பொம்மை அருகே சென்ற ப்ரியா அதை மோடா மேல் படுக்க வைத்தாள். வைரமணியும் கவனித்துவிட்டுக் கேட்டாள்.

“என்னடி பண்ணே?”

“ஓண்ணுமில்ல..”

“அதை எதுக்குடி படுக்க வைச்சே?”

“என்னன்னு தெரியல ப்ரியா ஜெயில் ஆபீசை விட்டு வந்துல இருந்தே மனசு கொஞ்சம் கூட சரியல்ல..”

‘எனக்கும்தாம்மா..’

“உன் மாமன் செத்த பிறகும் கஷ்டப்படுத்தறாண்டி..”

“ஆமாம்மா..”

“என்னவோ போ.. ஏற்கனவே நொந்து போய் இருந்த நம்மகிட்ட போய் லெட்டர்ல என்ன எழுதியிருந்ச்சு, சொல்லுன்னு ஜெயில் சூப்ரெண்ட் ரொம்பவே சங்கடப்படுத்திட்டாரு சாகும் போது இவனுக்கு எதுக்கு லெட்டரும், கிட்டரும்..”

“அப்படி இல்லம்மா..”

“என்னடி அப்படி இல்லம்மா..? அப்படி லெட்டர் எழுதிக் கொடுக்கறதா இருந்தா நேர் வழில சூப்ரெண்டர்கிட்ட கொடுத்தா, அவர் கொடுத்துடப்போறாரு. அப்படி சாகும் போது வாயில வெச்சிட்டெல்லாமா ஒருத்தன் நம்மைச் சங்கடப்படுத்தணும்..”

“அதுக்கு காரணம் இருக்கும்மா..”

‘என்னடி காரணம்?’

“எனக்கு எப்படிச் சொல்றதுன்னு தெரியல, என்ன செய்யறதுன்னும் தெரியலை...”

“புதிர் போடாதே. நீ எதையோ மறைக்கிற என் தலைமேல அடிச்ச சத்யம் பண்ணும்போது கூட உன் கை நடுங்கிச்சு. அப்பவே நீ பொய் சத்தியம் பண்றதா தான் நான் நினைச்சேன்..”

வைரமணி பாய்ண்டைப் பிடித்து விட்டாள்.

அப்படியே பார்வை யதார்த்தமாக அந்த பார்பி பொம்மை பக்கம் போன போது தூக்கியடித்தது. அது பழையபடி நின்று கொண்டிருந்தது.

“ப்ரியா..?”

“என்னம்மா..?”

“அவளும் பார்த்தாள்.

“இப்பதான் நீ படுக்க வெச்சே?”

“ஆமாம், அதுக்குள்ளே யார் நிக்க வெச்சது?”

“என்னடி பேசற? நாம ரெண்டு பேர்தானே இங்க இருக்கோம்? முணாவது ஒருத்தர்கூட இப்ப வரலையே..”

வைரமணி அச்சப்பட, ப்ரியா முகம் ஸ்ப்ரே செய்யப்பட்ட மாதிரி வியர்க்கத் தொடங்கியது.

ப்ரியா என்னடி இது மாயம்..?” வைரமணி குரலிலும் நடுக்கம்.

“அம்மா இது மாயம் இல்ல எல்லாம்..” என்று சொல்ல வந்தவள் சற்றுத் தயங்கினாள்.

‘என்னடி சொல்ல வந்தே? முழுசா சொல்லிடுடி...’

“இது மாயம் இல்லம்மா.. மாமாவோட.. வேலை இது...”

‘மாமனா...? யார் வரதனையா சொல்றே’?

“ஆமாம்மா.. மாமா லெட்டர்ல எழுதின மாதிரியே நம்மள சுத்த ஆரம்பிச்சுட்டாரு..”

“என்னடி சொல்றே”? வைரமணி சற்று வீறிட்டு விட்டாள்.

“அம்மா பதட்டப்படாதே. இனியும். உன்கிட்ட லெட்டர் விஷயத்தை மறைக்க விரும்பல..” என்று ஆரம்பித்த ப்ரியா கடிதத்தின் சாராம்சம் அவ்வளவையும் சொல்லி முடிக்கவும், வைரமணிக்கு நெஞ்சையே அடைத்தது.

“பாவிப்பய.. பாவிப்பய.. செத்தும் இப்படி சங்கடத்தைக் கொடுத்துட்டானேடி..இப்ப என்னடி பண்ணப் போற?”

என்று பதிலுக்கு ப்ரியாவின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டாள் வைரமணி.

“அம்மா.. மாமா தப்பான ஒரு பேர்வழிதான். ஆனா உயிர் போன பிறகு அது நல்லது செய்ய நினைக்கறதுல என்ன தப்பு இருக்கு? அதுக்கு வேற வழி இல்லம்மா. அதான் தனக்குத் தெரிஞ்ச விதத்துல அது நமக்குத் தகவல் கொடுத்துருக்கு. இங்க காயத்ரியோட நாய்க்குட்டி வந்தப்ப அது கத்துனதை வெச்சு நான் மாமா ஆவி இங்க சுத்தி வர்றதா யூகிச்சேன். அதான் பொம்மையைப் படுக்க வைச்சு டெஸ்ட் பண்ணேன், மாமாவும் நிமிர்த்தி வெச்சு அவர் நம்மகூட இருக்கறதைச் சொல்லாம சொல்லிட்டாரு..”

“அப்போ....அப்போ வரதன் இப்ப இங்க இருக்கானா..? நிஜமாகவா?” வைரமணி படப்படப்போடு கேட்க, ஆமாம் என்கிற மாதிரி சமையல் கட்டில் அடுப்பை ஒட்டியிருந்த சொம்பு ஒன்று யாரோ தள்ளி விட்டது போல கீழே விழுந்து உருண்டு ஒடி அவள் காலடியில் வந்து நின்றது.

“வரதா..” என்று அலறிவிட்டாள் வைரமணி.

“அம்மா பயப்படாதே.. மாமா நமக்கு உதவி செய்யத்தான் வந்திருக்காரு. தைரியமா இரு... நீயும் நானும் இப்ப மாமாகூட பேசணும்னா பேசலாம்...” என்ற ப்ரியா அதற்கு ஏற்ப ஒரு புதுவழியைக் கண்டுபிடித்தாள்.

தன் மேஜை டிராயரிலிருந்து ஒரு நோட் புக்கை எடுத்து வந்தவள் ஒரு பேனாவையும் எடுத்துக் கொண்டாள்.

“என்ன எழுதப் போறே?”

“எழுதப் போறது நானில்லை. உன் தம்பி தான் இப்ப மீடியமாகப் போறேன். என் மூலமா இந்தப் பேனா வழியாக உன் தம்பி இங்க எழுதுவாரு..”

“அது எப்படி..? என்னென்னமோ சொல்றியேடி....”

‘உனக்குத் தெரியாதும்மா... இப்ப உலகம் முழுக்க இதுதான் வழக்கம் ஆவிகள் கூடப் பேசறப் பத்தி நீ கேள்விப்பட்டத்திலியா..?’

“பயமா இருக்குடி..”

“பயப்படாதம்மா... மாமா யாரோ இல்ல.. உன் தம்பி...”

“இல்லடி... இந்தத் தங்கம், அதைக் கண்டுபிடிக்கற வேலை எல்லாம் நமக்கு வேணாம். எனக்குன்னு இருக்கிறவ நீ ஒருத்திதான் உனக்கு ஏதாவது ஆனா நான் இருந்து என்னடி பிரயோஜனம்?”

“முதல்ல இப்படி தொடை நடுங்கறத நிறுத்து நடக்கறத கவனி...”

ப்ரியா சப்பணமிட்டு அமர்ந்தாள். தனக்கு முன் நோட்டைத் தரையில் வைத்து விரித்தவள் அதன் மேலே பேனாமுனையே வைத்துக் கொண்டு நிமிர்ந்தாள். கண்ணை மூடிக் கொண்டாள். வைரமணிக்கு அவள் செய்கை ஆனாலும் புதிது. அப்படியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவள். சட்டென்று பேனா எழுத ஆரம்பித்ததைப் பார்த்தாள்.

“அன்புள்ள அக்கா... பயப்படாதே! நான் வரதன்தான் வந்திருக்கேன். ப்ரியாவின் புத்திசாலித்தனத்தால் என்னால் இப்போது உன்னோடு பேச முடிகிறது. நீ இப்பொழுது தெரிந்து வைத்திருக்கும் அவ்வளவு விஷயங்களும் சத்தியம். இவ்வேளையில் ஒரு தவறும் நடந்து விட்டது. போலீசுக்கு பயந்து கொண்டு ப்ரியா கடிதத்தைக் கிழித்துப் போட, அதை வெட்டியான் எடுத்து சேட்டின் கூலிக்காரனிடம் கொடுத்து விட்டான்.

ஆதனால் இப்பொழுது உங்களுக்கு மட்டுமே தெரிந்த அந்த ரகசியம் அவர்களுக்கும் தெரிந்து விட்டது. அவர்கள் இப்போது சேர்வராயன் மலைக்கும் கிளம்பி விட்டனர். அவர்கள் அந்தத் தங்க மரத்தை நெருங்காதபடித் தடுக்க வேண்டியது இப்போது என் வேலை. நீயும்

ப்ரியாவும் தாமதம் செய்யாமல் உடனே புறப்படுங்கள். அவர்கள் கையில் தங்கம் சிக்கி விடக்கூடாது. அதை நீயும் ப்ரியாவும் கோயில் சென்று கொடுக்கும் வரை நானும் உங்களையே சுற்றி வந்து கொண்டிருப்பேன். அந்த நல்ல காரியத்துக்குப் பிறகுதான் எனக்கு ஆத்ம திருப்தியே ஏற்படும்.

இன்னொரு விஷயம்! ஜெயில் ப்ரெண்ட் ராமதுரை உங்கள் இருவரையும் பின்தொடர ஒரு போலீஸ்காரரைப் போட்டிருக்கிறார். அவருக்கும் இப்போது உங்கள் இருவர் மீதும் நிறையவே சந்தேகம். எனவே நீங்கள் கவனமாகச் செயல்படவும். ப்ரியா புத்திசாலிப்பெண். நிறைய மர்மக் கதைகளைப் படித்தவள். எனவே எங்கே எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று அவளுக்குத் தெரியும். இறந்த பிறகும் இப்படி உங்களுக்குத் தெரியும். இறந்த பிறகும் இப்படி உங்களுக்குத் தொந்தரவு தருவதற்காக என்னை மன்னிக்கவும். எனக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை. நமக்கெதற்கு வம்பு என்று நீங்கள் இருந்துவிட்டால் கடவுள் சொத்து அநியாயமாகக் கொள்ளை போய்விடும். கடவுளின் மேல் பாரத்தைப் போட்டுக் காரியத்தில் இறங்குங்கள். எல்லாம் நல்லபடியாக நடக்கும்...”

வரதன் ப்ரியாவின் கை மூலமாக எழுதி முடித்தான். அதைப் படித்த வைரமணியும் அப்படியே கற்சிலை போல் ஆகி விட்டாள்.

“அம்மா இந்த மாதிரி விஷயங்களை நான் கதைல தான் படிச்சிருக்கேன். அப்பல்லாம் கற்பனைதான்னுதான் நினைச்சேன். ஆனா இன்னிக்கு நம்ம வாழ்க்கைல இப்படி ஒரு சம்பவம் நடக்கறதை நினைச்சா இந்த உலகத்துலே தான் இந்த மாதிரி எவ்வளவு அதிசயங்கள் டாப்பான்னு தோணுது..” என்றவள் மெல்ல வாசற்புறம் சென்று வெளியே பார்த்தாள்.

வரதன் கடிதத்தில் எச்சரித்த தெருவில் டிக்கடையில் ஒருவன் பேப்பர் படித்தபடி வைரமணி வீட்டுமேலே கண்ணாக இருந்தான்.

ப்ரியாவும் தீர்க்கமாக யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாக, பக்கத்து வீட்டுக்குள் நுழைந்தவள் ஒரு போன் பண்ணிக் கொள்ள விரும்புவதாகக் கூறி அவளது கல்லூரித் தோழி மெஹருன்னிசாவுக்கு போன் செய்தாள்.

“மெஹர்..”

‘என்ன ப்ரியா...?’

“நீயும் உன் தங்கச்சியும் கொஞ்சம் என் வீட்டுக்கு வர்றீங்களா?”

“என்ன விஷயம் ப்ரியா..?”

“அவசியம் வா மெஹர் எல்லாத்தையும் நேர்ல சொல்றேன்.. அப்புறம் மறக்காம கோஷா போட்டுகிட்டு ஆட்டோவுல வாங்க..”

“சரி...”

“ஒரு புது திட்டத்தோடு ரிஸீவரை வைத்தவள் நன்றியோடு திரும்பினாள்.

7

எல்லா மரங்களும் எல்லா இடங்களிலும் வளர்ந்து விடாது. மண் வாகு, மண் சத்து இது அது என்று சொல்லப்படும் காரணங்கள் சாதாரணமானவை. உண்மையில் இடத்தின் அருள் சக்திக்கு ஏற்பத்தான் மரங்கள் வளரும். வேம்பு, அரசு ஆல் மூன்றும் தரித்தரமுள்ள இடத்தில் ஒங்கி வளராது. அப்படியே கஷ்டப்பட்டு வளர்ந்தாலும் சோனியாக, குட்டையாக இருக்கும்.

போலீஸ் கமிஷனர் அலுவலகத்திற்கு வந்திருந்தார். ரங்கநாதன் செட்டியார் சேர்வராயன் மலையில் உள்ள மகாலிங்கேஸ்வரர் கோயிலின் தர்மகர்த்தா அவருடன் மகாலிங்கம் பேட்டை ஜனங்கள் சிலரும் வந்திருந்தனர். நெடுநேரம் காத்திருந்த பிறகே கமிஷனரைச் சந்தித்துப் பேச அனுமதி கிடைத்தது.

“வாங்க என்ன விஷயம்?” என்று கமிஷனரும் விசாரித்தார்.

“எங்க ஊர் கோயில்ல திருட்டுப் போன தங்கக் கட்டிங்க.. அப்புறம் நகை சம்பந்தமா தாங்க உங்களைப் பார்த்துப் பேசிட்டுப் போக வந்தோம்...”

“எந்த ஊர்?”

“மகாலிங்கம் பேட்டைங்க.”

“ஒ.. அந்த மலைக் கோயில் திருட்டா..?”

“ஆமாங்க... திருடுபோய் வருஷக்கணக்காச்சு. எங்களுக்கு போலீஸ்ல இருந்து ஒரு நல்ல பதிலும் வரலீங்களே..”

“வரலேன்னா திருடன் பிடிபடலைன்னு அர்த்தம்...”

“இப்படிச் சொன்னா எப்படிங்க? நம்ம போலீசுக்கு உலகம் பூரா நல்ல

பேரு. சினிமா வசனத்துல கூட நம்ம போலீஸைப் பெருமையா சொல்றாங்க..”

“இப்பவும் அதுதான் உண்மை. ஆனா எப்பவும் காப்பானைவிட கள்ளன்தானே பெரியவனா இருக்கான்?”

“நீங்களே இப்படிச் சொன்னா எப்படிங்க..? களவு போன தங்கத்துல ஒரு சொர்ணலிங்கம் செய்து வைக்கறதா இருந்தோம். அப்படியே தங்க ரதம் செய்யவும் திட்டம் போட்டுருந்தோம். தங்கத்தை உபயமா கொடுத்தவங்களளாம் தினம் கோயிலுக்கு வந்து நெரிக்கிறாங்க... திருட்டு போயிடிச்சின்னு சொல்லி நீங்களே எல்லா தங்கத்தையும் பங்கு போட்டுக்கிட்டிங்களான்னு எங்களையும் சந்தேகப்படறாங்க..”

“அதுக்கு நான் என்ன செய்ய முடியும்? அந்தத் தங்கத்தைக் கடத்துனவன்னு சந்தேகப்பட்ட ஒருத்தனுக்கு தூக்குத் தண்டனை கொடுத்தும் பிரயோஜனமில்லை. தூக்குல தொங்கறவரை அவன் உண்மையைச் சொல்வான்னு எதிர்பார்த்துகிட்டு இருந்தோம். ஆனா அவன் சொல்லாமலே செத்துட்டான்.”

“அப்ப... அந்தத் தங்கம் போனது போனது தானுங்களா?”

“நீங்க பாதுகாப்பா வெச்சிருந்துக்கணும். அதை விட்டுட்டு இப்ப புலம்பி என்ன பிரயோஜனம்?”

“ஐயா! அப்படி அவசரப்பட்டு மட்டும் சொல்லிடாதீங்க. இரும்புப் பெட்டில வெச்சிப் பூட்டிதான் வெச்சிருந்தோம். அதுக்கு ஒருத்தருக்கு இரண்டு பேர் காவல்...”

“பேங்க் லாக்கர்ல வெச்சிருந்துக்கணும்: அதுதானே சரியான பாதுகாப்பு..”

“எங்களுக்கு எங்க சாமி மேல இருந்த நம்பிக்கைல நாங்க பேங்கைப் பத்தி யோசிக்கலைங்க..”

“ஆனா உங்க சாமியை ஒரு ஆசாமி ஒவர்டேக் பண்ணிட்டுத் திருடிக்கிட்டுப் போய்ட்டானே..”

“அதுதாங்க எங்களுக்கும் ஒரே அதிர்ச்சியா இருக்கு. எங்க மகாலிங்கேஸ்வரர் கண் கண்ட தெய்வம் நாங்களளாம் எங்க கோயில்ல இருந்து ஒரு சிட்டிகை விபூதியைக் கூட கொண்டுக்கிட்டுப் போக மாட்டோம்...”

“அது தர்மம் திருடனுக்கு சாமி தங்கத்தைத் திருடினா தான் அவர் அவனைக் காப்பாத்துவார்ன்னு நினைச்சிட்டான் போல இருக்கு..”

“கமிஷனரின் பதில்கள் செட்டியாரை சோர்வடையச் செய்தன. முகத்தில் கவலை ரேகைகள் தண்ணீர் சிதறல் போல ஒடின. கமிஷனரும் புரிந்து கொண்டார்.

“கவலைப்படாதீங்க.. எங்க டிபார்ட்மெண்ட் எந்தத் திருடனையும் எப்பவும் விட்டு வெச்சதில்லை. ஒரு திருடன் கொஞ்ச நாள் வேணும்னா தப்பிச்சுத் திரியலாம். ஆனா ஒரு நாள் அவன் மாட்டித்தான் தீரணும்...” என்று பொதுவான ஒரு பதிலைச் சொல்லி ஆறுதல்படுத்தப் பார்த்தார்.

“அது சரிங்க... ஆனா வற்ற பெளர்ணமியன்னிக்கு எங்க கோயில் திருவிழா வருதுங்க. அன்னிக்குத் தங்கத் தேர் செய்யாட்டியும் மரத்தாலயாவது ஒரு தேரைச் செய்த ஒட்டிப்புடணும்னு முடிவெடுத்துருக்கோம். அதுக்குள்ளாற காணாம போன தங்கம் பத்தி தகவல் கிடைச்சிச்சின்னா நல்லா இருக்குமேன்னு பார்த்தோங்க..”

“இது வரை தகவல் இல்லை. இனி கிடைக்கலாம். நீங்க இதுக்காகக் காத்திருக்கலாம், மரத்தேருக்கே முயற்சி செய்யுங்க. அப்படியே அந்த சாமிக்கிட்டயே திருடன் மாட்டணும். தங்கம் பிடிபடணும் வேண்டிக்குங்க. இப்பல்லாம் திருடங்க ரொம்ப ஹைடெக்குக்கு மாறிட்டாங்க. மோப்ப நாயையே ஏமாத்தி தண்ணி காட்றாங்க. திருட வற்ற இடத்தில வியர்வை கூட சிந்திடாம கவனமா இருக்காங்க. என்ன பண்ணது?”

கமிஷனரின் பதில் அதிருப்தியைத் தந்தாலும் அதனுள்ளும் உண்மை இருக்காதானே செய்கிறது. செட்டியார் அலுப்புடன் ஒரு கும்பிடு போட்டுவிட்டுக் கிளம்பி வெளியில் வந்தார். தனது மலைக்குடி மக்களைக் சற்றுப் பரிதாபமாகப் பார்த்தார்.

“செட்டியாரே.. பெரிய அதிகாரிங்க என்ன சொன்னாங்க..?” என்று அவர்களும் வெள்ளந்தியாகக் கேட்டனர். பலர் வேட்டி துண்டு என்று அந்த மலையில் வாழ்வது போலவே இருந்தனர். சிலர்தான் காமராஜர் போல பெரிய கை சட்டை போட்டிருந்தனர்.

“என்னத்தய்யா சொல்றது..? நாங்கல்லாம் பெஞ்சு தேய்க்கத்தான் லாயக்குன்னு சொல்லாம சொல்லிட்டார்...” என்று வெடித்தார் செட்டியார்.

“அப்ப திருவிழா இந்த வட்டம் அம்புட்டுதானா?”

“அட, ஏன்யா அம்புட்டுதானா, இம்புட்டுதானான்னு அபசகுணம் புடிச்சாப்ல பேசற..? நாம எப்படியும் திருவிழாவைக் கொண்டாடுவோம். நம்ம சாமிக்குச் சக்தி இருக்கறது சத்தியம்னா அதுவே தங்கத்துக்கு வழி பண்ணட்டும். இனி மனுசங்களே நம்பிப் பிரயோஜனமும் இல்லை..”

என்று சீற்றமாய்ப் பேசிய செட்டியார் அதற்கேற்ற அடுத்தடுத்து என்ன செய்ய வேண்டும் என்று அப்போதே தீர்மானிக்கத் தொடங்கி விட்டார்.

வீட்டு வாசலில் தங்கி நின்ற ஆட்டோவில் இருந்து மெஹருன்னிசாவும், அவள் தங்கை ஜமீலாவும் இறங்கி வைரமணியின் வீட்டுக்குள் நுழைந்தனர்.

வைரமணி வெளிறிப் போயிருந்தாள்.

ப்ரியாவோ தயாராக இருந்தாள். ஒரு தோல் பைக்குள் அடுத்தடுத்த வேளைகளுக்கான துணிமணிகள், எதற்கும் இருக்கட்டும் என்று ஒரு பேனாக்கத்தி, டார்ச் லைட், ஒரு நீண்ட நைலான் கயிறு, நன்கு மடிக்கப்பட்ட ஒரு நைலான் சாக்குப்பை என்று அவளிடம் ஒரு அட்வென்சருக்குத் தயாராகிவிட்ட தோரணை.

மெஹருன்னிசா வரவும், ப்ரியா அவளோடு தனியாக ஒதுங்கினாள். நடந்த அவ்வளவையும் மெஹரிடம் விவரித்தவள் தனக்கு இருக்கும் கடமையைச் சொல்லி நிறுத்தவும், மெஹர் கிட்டத்தட்ட வெலவெலத்து விட்டாள்.

‘என்ன மெஹர் .. கற்பனையில் மட்டுமே நடக்க முடிஞ்ச மர்மக்கதை மாதிரி இருக்கா..?’

“ஆமா ப்ரியா.. உன் மாமாவோட.. ஆவி உனக்கு வழிகாட்டுதுன்னும் துணையா இருக்கும்ன்னும் நீ சொல்றத எந்த அளவுக்கு எடுத்துக்கறதுன்னு தெரியல. ஏன் உன் மாமா ஆவி நேரா போலீஸ் கமிஷனரைப் பார்த்து இதை சொல்லக் கூடாது? போலீஸ் டிபார்ட்மெண்டை விடவா நீ பலமானவ?”

மெஹருன்னிசாவும் கேட்க வேண்டிய கேள்வியைத் தான் கேட்டாள். ப்ரியாவாலேயும் உடனடியாக அதற்கு ஒரு பதில் கூற முடியவில்லை.

அப்போது தான் அந்த அதிசயம் அங்கு நடக்கத் தொடங்கியது. எதிரில் வெள்ளைச் சுவரில் கரி எழுத்துக்கள் யாரோ எழுதுவது போல

ஒவ்வொரு எழுத்தாக விழ ஆரம்பித்தன.

“போலீஸில் சேட்டுக்கு ஆட்கள் இருக்கிறார்கள். எனவே சேட் முந்திக் கொண்டு விடுவான். அடுத்து என் கையால் நான் பரிகாரம் செய்ய விரும்பினேன். தூக்கு தண்டனையில் இருந்து தப்பித்து ஜெயிலில் இருந்தும் தப்பிவிடலாம் என்றிருந்தேன். ஆனால் தலைகீழாகி விட்டது. இப்பொழுது கூட சேட்டின் ஆட்கள் தான் முந்திக் கொண்டுள்ளார்கள். அவர்களை ஜெயிக்க விடாமல் செய்ய வேண்டும். சாமி சொத்து சாமியிடம் சேர வேண்டும் பேச நேரமில்லை..”

என்று சுவரில் தெரிந்த எழுத்துக்கள் தெரிந்த வேகத்தில் துடைக்கப்பட்டது போல் அழிந்தும் போயின.

அதன் பிறகு மெஹருன்னிசாவும், ஜமீலாவும் வாயைத் திறக்கவில்லை. மளமளவென்று தங்கள் கோஷா அங்கியைக் கழற்றிக் கொடுத்தனர்.

“ஒரு நல்ல காரியத்துக்கு இந்தக் கோஷா பயன்படறதுல ரொம்ப மகிழ்ச்சி. அல்லா உனக்குத் துணை இருப்பார்.” என்றனர்.

“மெஹர்! நான் வற்றவரை நீங்க இரண்டு பேர்தான் இந்த வீட்ல இருக்கணும். வீட்டை பத்ரமாப் பார்த்துக்கணும். பார்த்துக்குவியா?”

“இது ஒரு விஷயமா ப்ரியா? எங்க வீட்டுக்கு ஃபோன் பண்ணி எல்லா விஷயத்தையும் நான் சொல்லிக்கிறேன். நீ கிளம்பு....” என்றாள் மெஹர்.

ப்ரியாவின் கண்கள் அதைக் கேட்டுப் பணித்து விட்டன. அடுத்த ஐந்தவாது நிமிடம் ப்ரியாவும் வைரமணியும் கோஷாவிற்குள் அடங்கியாவர்களாக வெளியேறி ஆட்டோவில் ஏறினர்.

ஆட்டோவும் வேகமெடுக்கத் தொடங்கியது.

பாவம் அந்தப் போலீஸ் உளவாளி.

“யாரோ இரண்டு முஸ்லீம் பெண்கள் வந்து துக்கம் கேட்டுட்டுப் போறாங்க சார்..” என்று செய்தி அனுப்பிவிட்டுத் தொடர்ந்து கண்காணிக்கத் தொடங்கினார்.

8

மூலிகைகள் மிக உள்ள மலைகளில் சில அபூர்வமான வகைகள் உள்ளன. அப்படிப்பட்ட மரங்களில் தேவதாருவும், ஒன்று.

தேவதாரூ மரத்தின் கீழ் ஒருவர் பிறந்த நாளன்று தனக்கான நட்சத்திர ஹோரையில் நின்று கொண்டு எதை வேண்டிக் கொண்டாலும் அது கிடைக்கும்.

ஒரு மலைக்கிராமம் எப்படி இருக்குமோ அப்படி இருந்தது மகாலிங்கம்பேட்டை கிராமம். வல்வில் ஒரி மன்னன் காலத்தில் கட்டப்பட்ட மகாலிங்கேஸ்வரர் கோயிலின் கோபுரம் அந்தப் பழைமை மாறாமல் அதே சமயம் காரைஉதிர்ந்து பலவீனமாகவும் காட்சி தந்து கொண்டிருந்தது.

கோயிலுக்கு முன்னால் பெரிய அளவில் சதுர வடிவில் குளம், பாசி பூத்து பச்சை பிடித்திருந்தது. உள்ளங்கை அகலத்தில் கெண்டை, மீன்கள் கூட்டம் கூட்டமாக நீந்திக் கொண்டிருக்க, தாமரையும் ஏராளமாக மொட்டு விட்டிருந்தது.

குளத்தை ஒட்டி ஒரு பூதாகாரமான அரச மரம், அது உதிர்த்திருந்த அரச இலைகள் ஹாட்டின் வடிவில் காய்ந்து பழுத்துப் போய் அந்தப் பகுதி முழுக்க இரைந்து கிடக்க, அங்கிருந்துதான் மண் சாலை துவங்கியிருந்து. அதன் ஒரு பக்கம் சேலம் நோக்கியும், இன்னொரு பக்கம் மலைக்கு மேல் இருக்கும் மற்ற கிராமங்களை நோக்கியும் சென்றன. மண்சாலை மேல் மகாலிங்கம்பேட்டை மக்கள் வீட்டுக்கு வீடு வளர்க்கும் ஆடும் மாடும் நினைத்த இடத்தில் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன.

சில கோமணம் கட்டிய சன்னியாசிகள் குளத்தங்கரையில் அமர்ந்து கொண்டு தங்கள் வெண்கல கூஜாவையும், கப்பரை ஒடுகளையும் கழவி சுத்தம் செய்து கொண்டிருக்க, அவர்களது காவி வேஷ்டிகள் கரைமேல் வளர்த்திருந்த காட்டுச் செடிகள் மேல் காய்ந்து கொண்டிருந்தன.

குளத்தங்கரையை ஒட்டியே வந்து நின்றது அந்த டாடா சுமோ உள்ளே இருந்து முதலில் இறங்கினவன் தர்மன்தான். கைகளை உயர்த்தி சோம்பல் முறித்தான். திரும்பிக் கோயிலைப் பார்த்தான்.

“உன்கிட்ட இருந்து சுலபமா திருட முடிஞ்சிடுச்சு ஆனா திருடன் கிட்டயே திருடின ஒருத்தன்கிட்ட இருந்து தான் இன்னும் கைப்பத்த முடியல..” என்று முணங்கியவன் ஊரை ஒரு பார்வை பார்த்தான்.

மதிய வெய்யிலுக்கு நடுவில் ஊதிவிட்ட புகைபோல பனி மேகங்கள் ஆளுக்கு ஆள் போர்த்திக் கொண்டுதான் நடமாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

குளத்தங்கரை சன்யாசிகள் மட்டும் திறந்த மார்ப்போடு இருந்தனர்.

“தர்மா... இங்க எதுக்கு இறங்கினா? வண்டில ஏறு வரதன் ஒளிஞ்சிருந்த காடு ரொம்ப தூரத்துல இருக்கு...” என்று உள்ளிருந்து சொக்கன் கூப்பிட்டான்.

“தெரியும்ப்பா.. ரொம்ப தூரமா உக்காந்து வந்த அலுப்பு. அதான் இறங்கிட்டேன். ஆமா இந்த ஊர்ல ஆட்டையப் போட்ட தங்கம்தானே அது?”

“மௌளப் பேசு யார் காதுலயாவது விழுந்து வைக்கப் போகுது..”

“ஆமா.. இங்க சுத்தி நாறுபேர் நின்னுக்கிட்டு இருக்காங்க பார்..”

“இப்படி அசால்ட்டா எதையும் எடை போடாதே. முதல் வண்டியில் ஏறு....”

“இருப்பா.. அதுக்கு முந்தி உனக்கு ஒரு கேள்வி...”

“என்ன?”

“உனக்கும் எனக்கும் வேப்ப மரம் தெரியும், புளிய மரம் தெரியும், மிஞ்சிப் போனா தென்னை மரம், மாமரம், அரசமரம் ஆலமரம்ன்னு ஒரு அஞ்சாறு மரம் தான் தெரியும். மஞ்சக் கடம்பை மரம் எதுன்னு தெரியுமா?”

“அதுக்காக...”

“என்ன அதுக்காக..? அந்த மரம் எதுன்னே தெரியாம இந்த மலைக்காட்டுல எங்க போய்த் தேடுவீங்க?”

“சரி, உன் ஐடியா என்ன? அதைச் சொல்லு..”

“அந்த மரம் பத்தித் தெரிஞ்ச ஒருத்தன் நமக்குத் துணைக்கு வேணும்..”

“தர்மா... நீ வேலில போற ஒணானை எடுத்து வேட்டிக்குள்ள விட்டுக்கப் பாக்கற..”

“வாய மூட்டறா வெண்ணை... அப்ப மஞ்சக் கடம்ப மரம் எப்படி இருக்குன்னு சொல்லுவிடா?”

“போய்த் தேடுவோம்.. பொந்து உள்ள ஒரு மரத்தை விட வேண்டாம். மஞ்சக் கடம்பைங்கறதால அது மஞ்சளாக இருக்கலாம். அதை வெச்சுக் கண்டு பிடிப்போம்.”

தர்மனும் அவர்களும் ஆளுக்கு ஆள் பேசிக் கொள்ளும் போது தொலைவில் ஆடு மேய்த்துக் கொண்டிருந்த ஒரு சிறுவன் கையில் ஒரு தடியோடு அவர்களை நோக்கி வந்து நின்றான். இடுப்பில் ஒரு அரை டிராயர் மட்டும் தான். கண்ணிரண்டும் அவன் வரையில் பூனை விழிகள். அவை பார்க்கும் விதமே கொஞ்சம் திகில் மூட்டுவதாக இருந்தது. தலையை ஒரு மாதிரி சாய்த்து அவன் பார்த்தப்படி இருக்க தர்மன் அவன் அருகில் வந்து தலையில் தட்டினான்.

“டேய்.. என்னாடா பாக்கறே?”

“ஒண்ணுமில்லே, ஜீப் கார்னா எனக்கு ரொம்ப இஸ்டம். அதான் பாத்தேன்..”

“ஏன், இதுக்கு முந்தி நீ ஜீப், காரையே பார்த்தது இல்லையா?”

“நானு மாட்டு வண்டில கூட ஏறினதுல்ல. நானொரு கோயில் புள்ள...” என்றான் அந்தப் பொடியன்..

“கோயில் புள்ளையா... அப்டின்னா?”

“என்னை நான் பெறந்தப்பவே கோயிலுக்குன்னு எங்கம்மாப்பா நேர்ந்து விட்டுட்டாங்க அப்படியே அவுகளும் செத்துப் போயிட்டாக...”

“அப்ப உன்னை வளர்க்கறது யாரு?”

“கோயில்ல இருக்கற சாமிதான்.. அய்யரு அப்பப்ப உண்டக்கட்டி சோறு தருவாரு. சாப்ட்டு கோயில் மண்டபத்துலயே படுத்துக்குவேன்..”

“அவன் பேசப்பேச தர்மனுக்குள் தான் தேடிய நபர் கிடைத்துவிட்டது போல் ஒரு நினைப்பு.

“ஆமா, உனக்கு இந்த மலைல எல்லா இடமும் தெரியுமா?”

“ஓ.. நல்லாத் தெரியுமே. கோயில் மாடுங்க சமயத்துல உச்சிக்கல் வரைக்கும் கூடப் போயிடும். நான்தான் போய் இழுத்துக்கிட்டு வருவேன்..”

“காட்டுப் போலீஸ் பிடிக்காதா..?”

“அவங்களுக்கு என்னியத் தெரியும். ஒண்ணும் சொல்லமாட்டாங்க...”

“அப்படியா?”

“ஆமா... கொஞ்ச நாள் முந்தி உங்கள் மாதிரியே ஒருத்தர் வந்து என்னை காட்டுக்குள் கூட்டிகிட்டுப் போகச் சொன்னாரு. அவர் கைல் கூட ஒரு பெட்டி இருந்துச்சு. நானும் அவரைக் கூட்டிக்கிட்டுப் போனேன். திடீர்ன்னு அவர் என்னை விட்டுட்டு காணாம போயிட்டாரு. அப்புறமா போலீசு அவரைப் பிடிச்சு இழுத்துகிட்டுப் போச்சு. நீங்களும் போனீங்கன்னா காணாம போயிடுவீங்க. அப்புறம் போலீஸ் பிடிச்சிடும்..”

அவன் தோள் மேல் கோலைப் போட்டுக் கொண்டு அதன் மேல் தூக்கிக் கைகளைப் போட்டுக் கொண்டு தனக்குத் தெரிந்ததைச் சொன்னான். நடுநடுவிலே ஒரு நெம்புக்கோல் பார்வை வேறு பார்த்தான். தர்மனுக்கு அவன் யாரைச் சொல்கிறான் என்பது புரிந்துவிட்டது. மளமளவென்று காருக்குள் டேஷ் போர்டில் கிடந்த டைரி ஒன்றில் இருந்து வரதன் புகைப்படத்தை எடுத்து அவனுக்கு நேரே காட்டியவன். “இவன்தானே அவன்?” என்று கேட்க அந்தப் பொடியன் தலை வேகமாக ஆடி ஆமோதித்தது.

“இவன் இப்ப எங்க இருக்கான்னு தெரியுமா உனக்கு?”

“தெரியாதே..”

“இவனை நீ பார்க்கணும்னா எமலோகத்துக்குத் தான் போகணும். ...” என்ற தர்மன் அப்படியே ஆகாயத்தை நோக்கிக் கையைக் காட்ட, ஆடி ஆத்தி..” என்ற அந்தச் சிறுவனும் வாயைப் பிளந்தான்.

“ஆமா, உன் பேர் என்ன?”

“பொம்மன்!”

“கட்ட பொம்மனா.. வெறும் பொம்மனா?”

அவனோடு பேசிக் கொண்டே ஒரு பிரட் பாக்கெட்டை எடுத்துப் பிரித்து சில பிரட் துண்டுகளை அவனை நோக்கி நீட்டினான்.

“எனக்கா?”

“நெசமாவா?”

“இதுல என்ன நெசம், பொய்ன்னுக்கிடடு... சாப்பிடு!”

அவன் வாங்கி சாப்பிட ஆரம்பித்தான் ஒரே வாயில் நான்கு பிரட் துண்டுகளைப் போட்டுத் தள்ளி வேகமாகவும் விழுங்கினான்.

குளத்தங்கரை சாமியார் ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார். குளத்தங்கரை நீருக்குள் அந்தச் சிறுவனின் நிழலுக்குக் கால்கள் இல்லை.

அவருக்குச் சுருக்கென்றது!

சற்றுத் தள்ளி அமர்ந்த கொண்டு கண்களை மூடி ஜெபம் செய்து கொண்டிருந்த ஒரு சாமியாரைப் பார்த்து அவர் மேல் ஒரு சிறு கல்லைத் தூக்கிப் போட அவரும் கண் திறந்தார். உடனே அவரைப் பார்த்து குனிந்து நீரைக் காட்டினார். அவரோ மேலோட்டமாகப் பார்த்துவிட்டு கையை ஆட்டி என்னவென்று கேட்க, மெல்ல அவர் அருகே சென்றவர். குளத்தங்கரை நீரில், நிழல் உருவைக் காட்டினார். அடுத்த நொடி சாமியாருக்கு வாய் பிளந்து விட்டது.

“என்ன சாமி இது?”

“தெரியல.. காத்தோ, கருப்போ பயல பிடிச்சிருக்கு..”

“பய வந்து கார்க்காரர்களைப் பிடிக்கிறானா..?”

“அப்படித்தான் தெரியுது. இந்த மாதிரி தட்டுப்பட்டா, அதுவும் உச்சி வேளையே தட்டுப்பட்டா அது நிச்சயம் ஏதோ பலிக்கணக்கு தான் போடணும்...”

அவர்கள் தங்களுக்குள் பேசிக் கொள்ளும் போதே அந்தச் சிறுவன் சுமோவில் ஏறிக்கொள்ள சுமோ சீற ஆரம்பித்தது.

“பொடியன் ரூபத்துல காத்து அலுங்களப் பிடிச்சிடுச்சு. இது நல்லதுக்கா, கெட்டத்துக்கா தெரியலியே...”

“இன்னிக்கு கோயில்ல வேற ஊர் கூடி பேசுது.... தேர் செய்ய மரம் பார்க்கப் போறாங்க...”

“அதுக்கும் இதுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?”

“அது சரி ... தேருக்குக் காவல் யாரு? இந்த ஊரைப் பொறுத்து கருப்புதானே?”

“அட ஆமா... இன்னிக்குக் காலைல தான் கருப்ப சாமியோட சங்கிலிக்கட்ட எடுத்து விட்டாங்க.. அதான் சாமி இப்படி அந்தப் பொடிப் பையனைப் பிடிச்சிக்கிச்சோ...?”

சாமியார்கள் தங்களுக்குள் பேசிக் கொள்வதில் புரிந்த கொள்ள முடியாத

ரகசியங்கள் டாடா சுமோவில் மலைப் பாதைக்குள் இருபுறமும் புழுதிப் போர்வையோடு மேலேறிய படி இருந்தது. டிரைவிங் சீட்டுக்கும் தர்மனுக்கும் நடுவில் குச்சியை விடாமல் நட்டுக்குத்தலாகப் பிடித்தபடி அமர்ந்திருக்கான் பொம்மன்.

பின்னால் சொக்கனும், இளைய பெருமானும், மதிவாணன் தான் டிரைவிங் சீட்டில் வண்டியை ஒட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

“ஏ தம்பி.... இந்தக் காட்டுல மஞ்சக் கடம்ப மரங்க நிறைய இருக்குதானே?” தர்மன் ஆரம்பித்துவிட்டான்.

“ஆமா .. எங்க பார், அதுதான்...”

“அதை நீ பார்த்திருக்கறியா..?”

“ஓ.. தலைவலின்னா அதோட பட்டையை உரசி, சுண்ணாம்பு கலந்து நெத்தியில் போட்டா பறந்து போயிடுமே..”

“இப்ப எனக்குக் கூட தலையை வலிக்குது. ஒரு மரத்தக் காட்டேன்..” தர்மனின் சாமர்த்தியம் வேலை செய்தது.

அவனும் அந்தப் பிராந்தியத்தின் பல மரங்களுக்கு நடுவில் ஒரு மரத்தைக் காட்டினான். காய்ந்து கண்டு விழுந்து முறுவேறி ஒங்கி வளர்ந்திருந்தது. அந்த மரம்!

மதிவாணனும் சுமோவை ஓரம் கட்டி நிறுத்த, அவர்களும் குதித்தனர். மரத்தருகே சென்று அதை ஊன்றிப் பார்த்தனர். பக்கம் பக்கமாக நிறையவே கடம்ப மரங்கள்.

எல்லாமே நன்கு ஊட்டம் கண்டு வளர்ந்திருந்தது. அருகில் கிட்டத்தட்ட அதைப் போலவே சில மரங்கள் புசுபுசுவென்று பருத்த வாலுடன் அணில்கள் அந்த மரக்கிளைகளில் நிறையவே தெரிந்தன. பெருமாளுக்கு அதைப் பார்க்க சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

“என்ன பெருமாளன்னே.. எதுக்கு சிரிக்கிறீங்க?”

“சிரிக்காம.. திருப்பதியில் மொட்டையைத் தேடுவ மாதிரி இந்தக் காட்டுல எந்த மரம்னு எப்படிக் கண்டுபிடிக்கிறது..?”

“அதுக்கா சிரிச்சிங்க... கண்டு பிடிச்சாகணும்னே. அதுக்குத்தானே வந்துருக்கோம்..”

“எனக்கென்னவோ இது ஓர்க்க அவுட்டாகும்னு தோணலை. வரதன்

இந்த மலைக்காட்டுல ஒளிஞ்சிருந்த இடத்தைக் கண்டுபிடிச்சு பொறவு அதைச் சுத்தி உள்ள மரங்களைப் பார்த்தா ஒரு வேளை கண்டுபிடிக்கலாம்.”

“அதான் இந்தப் பொடிப் பையன் எல்லா விவரத்தையும் சொல்றானே இவன் கிட்டயே கேப்போம். ஏம்ப்பா தம்பி...” என்று கூப்பிட்டபடி பார்த்த போது அவனைக் காணவில்லை.

“ஏய். என்னப்பா இது...? எங்கய்யா போனான்?”

“பொம்மா... ஏய், பொம்மா”

“தர்மனின் ஒங்கலான குரல் மலை முழுக்க எதிரொலித்தது தான் மிச்சம். பதிலுக்கு அவர்கள் துளியும் எதிர்பார்த்திராத வகையில் புதர் பின்னால் இருந்து ஒரு ஒற்றை யானை அதற்கு மிக நீண்ட ஒரு ஒற்றைத் தந்தம் வேறு.

“தர்மா ஒத்தை யானை... சிக்குனா சட்னிதான்... வண்டியிலே. ஏறு வேகமா தப்பிப்போம்.. என்று கத்திக் கொண்டே அவர்கள் ஒடிப்போய் நின்று கொண்டிருந்த சுமோவில் ஏறினர்.

அசுர வேகம்... மளமளவென்று கதவை மூடி கண்ணாடியையும் ஏற்றிவிட்டனர். மதிவாணன் வண்டியை ஸ்டார்ட் செய்வதற்காக சாவியைத் தேடிய போது பகீர் என்றது.

வண்டியின் சாவித் துவாரத்தில் அது இல்லை. அதே சமயம் யானையானது சுமோவை ஒட்டி வந்து நின்று கொண்டு தனது சிறிய நெல்லிக்காய் போன்ற கண்களால் உள்ளிருக்கும் அவர்களை வெறித்துப் பார்த்தது.

“எட்றா வண்டியை..” அலறினான் தர்மன் “சாவியைக் காணோம். எங்க போச்சுகன்னே தெரியுலே..” என்று மதிவாணன் சொல்லும் போதே யானை சுமோவின் பக்கவாட்டில் தலையால் மோதத் தொடங்கி விட்டது.

“ஏய் ... ஏய்.. துப்பாக்கி இருந்தா எடு. சீக்கிரம் என்று சொக்கன் கத்தியதால் ஒரு பலனுமில்லை மண் சாலையை ஒட்டிய சரிவில் சுமோ படு வேகமாக சரியத் தொடங்கியது.

சரிவோ பல நூறு மீட்டர் நீளத்துக்கு மரக்கூட்டங்களோடு இருக்க., சுமோ சக்கரம் போல உருண்டு அருவி சரிவது போல ஒடியது. அந்தப்

பிராந்தியத்தில் ஒரு பாறை மேல் நின்றபடி இமைக்காத விழிகளோடு பார்த்தப்படி இருந்தான் பொம்மன் என்கிற அந்தப் பொடியன். அவன் பாறை மேல் நிற்கும் தோரணையே ஒரு மாதிரிதான் இருந்தது.

குறிப்பிட்ட தூரம் வரை உருண்டு சரிந்த சுமோ குபீரென்று தீப்பற்றிக் கொள்ளவும் செய்தது. காய்ந்த மலைச் சருகுகளுக்கும் கிளைகளுக்கும் நடுவே ஏற்பட்ட அந்தச் தீ கொழுந்துவிட்டு வானம் ஏறவும் அதையும் குரூர ரசனையோடு கவனித்தான். பிறகு அப்படியே அந்தப் பாறை மேல் குத்துக்காலிட்டு அமர்ந்தவன் எதனாலோ அப்படியே அழ ஆரம்பித்தான்.

9

காடுகளில் ஜோதிகர்ப்ப மரங்கள் என்று ஒரு ரகம் உண்டு. இதன் இலைகள் எண்ணெய்ப் பசை உள்ளவை. இதைத் திரியாகத் திரித்து தீப்பற்ற வைத்தால் நெடு நேரம் சாம்பலாகாமல் எரிந்தபடி இருக்கும்.

மழைக்காலங்களில் இதனடியில் யாரும் எதற்காகவும் தங்க மாட்டார்கள். இதன் மேல் இடி விழும் பட்சத்தில் கொட்டும் மழையிலும் இந்த மரம் மட்டும் நனைந்தாலும் எரிந்தபடி இருக்கும்.

ஒரு வாரம் பத்து நாள் வரை கூட சில மரங்கள் நிற்காமல் எரியும். இதன் பொந்துகளில் மலை பாம்புகள் அடைந்து கிடக்க விரும்பும். காரணம் இதன் வெதுவெதுப்பான தன்மை. மழைக்கு ஒதுங்கும் பறவைகள் இந்தப் பொந்துகளில் அடைய வரும் போது அப்படியே பாம்புகளுக்கு இரையாகி விடுவதும் சாதாரணம்!

ஜெயில் சூப்ரெண்ட் ராமதுரைக்கு விஜிலென்ஸ் போலீசிடம் இருந்து வந்த அந்தச் செய்தி எரிச்சலைத்தான் தந்தது.

“சார்... நேத்து வீட்டுக்குள்ளே நுழைஞ்சவங்க எதுக்காவுகம் வெளியே வரலை..” என்ற அந்தச் செய்தி அவருக்குக் கொஞ்சம் சந்தேகத்தையும் தந்தது.

“அவங்க வீட்டுக்குள்ள போய்ப்பாருங்க....” என்றவர் அடுத்த நொடியே க்ரைம் பிராஞ்ச் இன்ஸ்பெக்டர் ருத்ராவை ஞாபகத்துக்குக் கொண்டு வந்து தொலைபேசி வழியாக “ருத்ரா...” என்றார்.

“யெஸ் சார்...”

“ராமதுரை ஸ்பீக்கிங்..”

“வாய்சை வெச்ச நீங்கதான்னு கண்டுபிடிச்சிட்டேன் சொல்லுங்க என்ன விஷயம்?”

“என்ன விஷயமா?” உங்களுக்கு எதுவும் தெரியா தாக்கும்?”

“ஹி... ஹி..”

“என்ன ருத்ரா... இது கேலிச்சிரிப்பா, இல்லை ஹாஸ்யச் சிரிப்பா..?”

“இரண்டும்தான் பாவம் ராமதுரை சார் நீங்க...”

“எதுக்கு இந்தப் பரிதாபம் ?”

“பின்னே... எங்க வேலையை நீங்க பார்த்தா எப்படி?”

“கொஞ்சம் நேரம் நேரடியாகவே பேசிடுங்களேன்..”

“பேசறேன். நீங்க ஃபோன் பண்ணது எதுக்குன்னு முதல்ல சொல்லுங்க...”

“தூக்குல போடப்பட்ட கைதி வரதன் சம்பந்தமா தான்...”

“அப்படி வாங்க... சரி, இப்ப நான் என்ன பண்ணணும்?”

“என்னவா... வரதன் அக்கா. அக்கா மக இரண்டு பேரையும் கொஞ்சம் கவனிங்க. சாகும்போது அவங்களுக்கு மட்டும் தங்கம் பற்றிய ரகசியம் தெரியற மாதிரி செய்துவிட்டு செத்துருக்கான் அந்த இடியட்!”

“அவன் புத்திசாலி... உங்களுக்கெல்லாம் கடுக்கா கொடுத்துட்டான் சரி, இப்ப என்ன அந்த இரண்டு பெண்களும் தங்க வேட்டைக்குக் கிளம்பிட்டாங்களா?”

“அங்கத்தான் குழப்பமாக இருக்கு. என் விசாரணைல பொய் சத்தியம் பண்ணின அந்தப் பொண்ணு வீட்டை விட்டே எங்கேயும் வெளிய போகலை. இது எனக்கு பயங்கர ஆச்சரியம் ஒரு வேளை நிஜமாலுமே அந்தப் பொண்ணுக்கு எதுவும் தெரியலையா, நாந்தான் சந்தேகப்படறேனான்னு சந்தேகமாக கூட இருக்கு...”

“இப்படி உங்க முளைல டிராபிக் ஜாம் ஆகும் போது தான் நானும் என் டிபார்ட்மெண்ட்டும் ஞாபகத்துக்கு வர்றோமாக்கும்?”

“அப்படி இல்ல. ஒரு பர்சனல் இண்டர்ஸ்ட்ல என்னால எவ்வளவு

முடியும்னு ட்ரை பண்ணிப் பார்த்தேன். சேம் டைம் உங்க ஹெட்டு கிட்டயும் சொல்லிட்டேன். அவர் உங்க கிட்ட சொல்லியிருப்பார்ன்னும் நினைச்சேன். ஆனா நீங்க கேக்கறதப் பார்த்தா எதுவும் உங்களுக்குத் தெரியாத மாதிரிதான் தெரியுது...”

“அப்படியா இப்ப நினைக்கறீங்க....”

“வேற எப்படி நினைக்கட்டும் ருத்ரா..”

ராமதுரையின் கேள்வி முன் மீண்டும் பலமாக சிரித்த ருத்ரா, “ராமதுரை சார்.. நீங்க குறிப்பிட்ட இந்த விஷயத்துல என் டிபார்ட்மெண்ட் எப்பவோ அலெர்ட் ஆயடிச்சி, பை தவை.. வரதனோட அக்காவும், பொண்ணும் வீட்டை விட்டு வெளிய வரலைன்னுதானே சொன்னீங்க..”

“ஆமாம்..”

அவங்க வீட்டை விட்டு வெளியே போய்ப் பல மணி நேரம் ஆச்சு. அது மட்டுமல்ல, இன்னும் சில நிமிஷங்கள்ல ரெண்டு பேரும் ஒரு முஸ்லீம் பெண்கள் வடிவத்துல சேர்வராயன் மலைல இருக்கற மகாலிங்கம் பேட்டை கிராமத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்துருவாங்க. அவங்க எதுக்கு அங்க போறாங்க. ஏன் போறாங்கங்கறது அவங்களோட அடுத்தடுத்த நடவடிக்கைல தெரியத்தான் போகுது இது உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

ருத்ரா கேட்ட கேள்வி ராமதுரைய உலுக்கி விட்டது.

“ருத்ரா.. நிஜமாவா சொல்றீங்க.? என் ஆள் அவங்க வீட்ல இருக்கறதால்ல இப்ப ஃபோன் பண்ணினான்?”

“போய்ப் பார்க்கச் சொல்லுங்க, உண்மை தெரியும். எப்ப வரதன் தூக்குல தொங்கிட்டானோ அப்ப இருந்தே என் டிபார்ட்மெண்ட் தூர இருந்து அவனைச் சுத்தி நடக்கற சம்பவங்களையும் வாட்ச் பண்ண ஆரம்பிச்சாச்சு. அப்படிப் பாக்கும் போது நீங்க விஜிலென்ஸ்ஸை யூஸ் பண்ணிக்கிறதும் தெரியவந்தது.”

“ருத்ரா... ரியலி நீங்க கிரேட்தான் அப்ப உங்க ஆட்கள் அவங்க ரெண்டு பேரைஃபாலோ பண்ணிக்கிட்டுப் போய்க்கிட்டே இருக்காங்களா?”
ராமதுரை பறந்தார்.

“ஆமாம் வரதன் அவன் ஒளிஞ்சிருந்த மலைக் காட்டுக்குள்ள தான் எங்கயோ வெச்சிருக்கணும்கறது இதுல இருந்து ஊர்ஜிதமா தெரியுது. அவன் போலீஸை நம்பல. அதுக்கும் காரணம் இருக்கு. இங்க சிலர்

அவனை ஏவிவிட்ட சேட்டோ ஆளுங்க. சரியான கருப்பு ஆடுங்க.
டிபார்ட்மெண்ட்டையே அவன் கேட்டா எழுதிக் கொடுத்திடுவாங்க...
அப்படி ஒரு க்ரூப்.. அதான் வரதன் யாரையும் நம்பலை..”

“அடேயப்பா, இதுக்குப் பின்னால் இவ்வளவு தகவலா? ஆமாம்
அவங்க.. ஐ மீன் அந்த இரண்டு பேர் அந்தத் தங்கத்தை
எடுத்துடுவாங்களா?”

“அதுக்குத்தானே அவங்க இரண்டு பேரையும் அவங்க போக்குல விட்டு
வெச்சிருக்கோம்...”

‘அப்போ தங்கத்துக்கிட்ட போறவரை பொறுமையா இருப்பீங்க.
போய்ட்டா ஒரே அழுக்கு. அதான் உங்க பிளானா?”

“ஆமாம் அப்படியே சேட்டோட ஆளுங்க இந்த விஷயத்தை ஃபாலோ
பண்ணவும் நிறைய வாய்ப்பு இருக்கு. ஆகையால அவங்க கிட்ட இருந்து
வரதனோட அக்காவையும், அக்கா மகளையும் காப்பாத்தற பொறுப்பும்
எங்களுக்கு இருக்கு...”

“உங்களுக்குன்னா.. உங்களுக்கா: இல்ல உங்க
டிபார்ட்மெண்ட்டுக்கா?”

“என் டிபார்ட்மெண்ட்டுக்குத்தான்... மகாலிங்கம் பேட்டையில் இருந்து
செய்திக்காகக் காத்துக்கிட்டிருக்கேன். செய்தி வந்துட்டா
கிளம்பிடுவேன். நீங்க கவலைப்படாதீங்க வரதன் இருந்த செல்லை
நல்லா சுத்தப்படுத்தி வையுங்க. ஒரு நாலு பேர் வரை அதுல வந்து
சேருவாங்க...”

“ஓ.. தேங்க்ஸ் ருத்ரா நான் எதுக்குக் கூப்ட்டேனோ அதுக்கு வேலையே
இல்லாம போயிடிச்சு. சீக்கிரமா அவங்களைப் பிடியுங்க. அப்படியே
தங்கத்தையும் பிடிச்சு ரிவார்ட் அவார்டுன்னு எல்லாத்தையும் நீங்க
வாங்கணும்னு வாழ்த்தறேன்..”

ராமதுரை ஃபோனை வைத்துவிட்டுக் கொஞ்சம் போல பெருமூச்சு
விட்டார். அவருக்கு வெட்கமாகக் கூட இருந்தது. ருத்ராவை நினைக்கப்
பெருமிதமும் ஏற்பட்டது. க்ரைம் பிராஞ்சே பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளும்
ஒரு அதிகாரி தான் ருத்ரா.

கடவுள் ஒவ்வொருவரைக்கும் ஒரு காரணம் கருதித் காரணம்
படைப்பதாகக் கூறுவார்கள். ருத்ராவைப் போலீஸ் இலாகாவில்
துப்பறிவதற்கென்றே படைத்திருப்பதாகத் தான் எல்லோரும் பேசிக்

கொள்கிறார்கள் அது எவ்வளவு பெரிய உண்மை என்று ராமதுரைக்கும் கூட அப்போது தான் உறைத்தது.

க்ரைம் பிராஞ்ச் செக்ஷனின் விசாரணை அறையில் ஒரு நாற்காலியில் நடுக்கத்துடன் அமர்ந்திருந்தான். அந்த சுடுகாட்டு வெட்டியான். அவன் முன்னால் ஆவி பறக்கும் டீ, நான்கு பஜ்ஜிகள், ஒரு பாக்கெட் சிகரெட், பத்த வைத்துக் கொள்ள தோதோகப் பக்கத்திலேயே தீப்பெட்டியும் ஒன்று.

எதிரில் மிக இணக்கமாக ருத்ராதான் யாரோடா செல்போனில் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அவன் வெளிறிப் போயிருந்தான். உடம்பிலும் உணர முடிந்த அளவுக்கு ஒருவித நடுக்கம்.

போலீஸ் இப்படி தன்னைத் தேடி வரும், கொத்திக் கொண்டு போய் உட்கார வைத்து ஒரு தனி பாணியில் டீ, பஜ்ஜி என்று உபசரித்து விசாரிக்கும் என்பதெல்லாம் அவன் கற்பனை செய்துகூடப் பார்த்திராத விஷயங்கள்.

ருத்ரா பேசிவிட்டு திரும்பினார். ஒரு தம் பற்ற வைத்தார். சிகரெட் பிடிப்பது தவறு என்று நினைப்பவர்கள் கூட ஒரு தம் அடித்துப் பார்த்தால் என்ன என்று நினைக்கும்படி ஒரு இழுப்புப் புகைப் பரவலும் செய்தார்.

அவனுடைய இமைகள் துடித்தன.

“பயப்படாதே... முதல்ல டீயைக் குடி, ஆறுது பார்....” என்றார்.

“சார்.. பயமா இருக்கு சார்.. எதுக்கு என்னைக் கூட்டிக்கிட்டு வந்தீங்கன்னு மட்டும் சொல்லிவிடுங்க சார்..? என்று அவனும் மிடறு விழுங்கினான்.

“ஏன்.. நான் சொல்லாட்டி உனக்குத் தெரியாதா...? நான் எவ்வளவு மரியாதையா உன்னை நடத்திக்கிட்டு இருக்கேன். அதை யோசிக்காம ஒண்ணும் தெரியாத பாப்பா மாதிரி என்னைக் கேள்வி கேட்டா என்னய்யா அர்த்தம்?”

ருத்ரா கேள்வியோடு இடுப்பு பெல்ட்டை இளக்கியபடி எழுந்து நின்றார். அவனிடம் வெலவெலப்பு கூடி விட்டது.

“சார்... சத்யமா சொல்றேன் சார், சட்டவிரோதமா நான் எதுவும் செய்யலை. ஒரு கைதியை எரிக்கக் கொண்டு வரும் போது அங்க எது

நடந்தாலும் ஒட்டுக்கேட்டு அப்படியே எங்களுக்குச் சொல்லணும்னு ஒருத்தன் வந்து இரண்டாயிரம் ரூவா கொடுத்தான். அப்ப பெருசா அவங்க எதுவும் பேசிக்கலை. ஆனா கைதி பொணத்தோட வாயிக்குள்ள ஒரு லெட்டர் இருந்திச்சு. அதை எடுத்துப் படிச்ச கைதியோட உறவுக்காரப் பொண்ணு அதைக் கிழிச்சுப் போட்டுச்சு. அதைப் பொறுக்கி எடுத்துக்கிட்டுப் போய் கொடுத்தது தான் நான் செஞ்ச ஒரே வேலை. மத்தபடி அவங்க யாரு, என்ன ஏதுன்னு எதுவும் தெரியாது சார்..”

வெட்டியானின் வாக்குமூலத்தைக் கேட்டு ருத்ராவிடம் சில வினாடிகள் ஆழ்ந்த மௌனம். பின் அதை உடைத்துக் கொண்டவர் சரி, கிளம்பு...” என்றார். அந்த பதிலை அவன் கொஞ்சம் கூட எதிர்பார்க்கவில்லை ஈசல் சிறகு போல இமைகள் படபடக்கப் பார்த்தான்.

“கிளம்பு.. கிளம்பு... ஒரு விஷயம்....”

“சொல்லுங்கசார்..”

“உனக்குப் பணம் கொடுத்தனை அடையாளம் காட்டுவே தானே?”

“நிச்சயமா சார்..”

“சரி, நீ புறப்படு இனி இந்த மாதிரி வேண்டாத வேலையெல்லாம் பார்க்காதே..”

ருத்ரா அவனை அனுப்பி விட்டு அந்த அறையை விட்டு வெளியே வந்தார். எதிரில் சட்டம் ஒழுங்கு இன்ஸ்பெக்டர் ஜாகிர்.

“ஹாய் ருத்ரா..”

“வாங்க ஜாகீர்..”

“என்ன என்கொயரியா?”

“பின்ன கழுத கெட்டா குட்டிச்சுவரு.. ருத்ரான்னா என் கொயரிதான்...”

“என்னாச்சு அந்தத் தூக்கு தண்டனைக் கைதியோட தங்கக் கடத்தல் விவகாரம்...?”

“அவன் செத்துவிட்டான் ஆனா விவகாரம் சாகலை. இப்பதான் சூடாகியிருக்கு.. அதிகபட்சம் இரண்டு மூணு நாள்ல பத்திரிக்கைகளுக்குத் தலைப்புச் செய்தியே அதுவாதான் இருக்கும்...”

“ஐமாயுங்க... ருத்ரா தொட்ட விஷயம் எது தோத்துப் போயிருக்கு..?”

ஐகீர் தோளைத் தட்டிப் பாராட்டிவிட்டு நகர்ந்து கொண்டார். ருத்ராவும் தனது கேபினில் போய் அமர்ந்தார். அவர் எப்பொழுது வருவார் என்று காத்திருந்த மாதிரி தொலைபேசி அமட்டியது. காதில் சப்தமாகப் பாய்ந்தவர் அவரது உளவாளி சகா பெரியசாமி.

“சார்.. நான் பெரியசாமி பேசறேன். மகாலிங்கம் பேட்டைக்கு வந்து காட்டுக்குள்ளே போன அந்த நாலு திருட்டுப் பசங்களையும் யானை விரட்டிக் கொன்னுடிச்சு சார். நடுக்காட்டுக்குள்ள அவங்களோட சுமோ மலைச்சரிவில் விழுந்து கிடக்குது. சுமோ விழுந்த இடத்துல யானை சாணி கிடந்துச்சு. அதை வெச்சு யானைதான் தள்ளி உட்டுக்கணும்னு தோணுது சார்...”

“பாரெஸ்ட் ஆபீசர்ஸ்க்கு இந்த விஷயம் தெரியுமா?”

“அவங்க பாடியை எடுத்து ரோட்ல போட்டுக்காங்க, சுமோ கவுந்ததுல தீப்பிடிச்சு உடம்புங்க முக்காலே மூணு வீசம் வெந்து போயிருக்கு..”

“சரி அந்த பொண்ணும் அவங்கம்மாவும் வந்துட்டாங்களா?”

“வந்துருக்காங்க.. காட்டுக்குள்ள எப்படி நுழையறதுன்னு இன்னும் அவங்களுக்குப் பிடிபடலை. இப்போதைக்குக் கோயிலுக்குச் சொந்தமான கல்யாண மண்டப ரூம்ல தங்கியிருக்காங்க...”

‘சரி... அவங்களை அப்படியே ஃபாலோ பண்ணு நீ அந்தப் பெண்ணை சாதாரணமா எடை போட்டுடாதே அவ நிச்சயம் தங்கம் இருக்கற இடத்தை நெருங்கிடுவா வரதன் அந்த மலைக் காட்லதான் தங்கத்தை எங்கேயோ வெச்சுருக்கான். அதை முந்திக்கட்டு தேடிப் போன திருட்டுப் பசங்க கதையை யானை முடிச்சிடிச்சு. இவங்க விஷயத்துல அப்படி ஆகக் கூடாது. நீயே ஒரு மலை வாசியா உதவி செய்யறவனாட்டம் போ. அவசியப்பட்டா வரதன் பேரை யூஸ் பண்ணு....”

‘ஓ.கே.. சார்..”

பேச்சு முடிந்தது. ஆனாலும் ருத்ராவுக்குள் சிந்தனை தொடர்ந்தது.

10

லைச்சரிவுகளில் வளரும் மரங்களில் சிலதான் காலத்தால் வைரமாகின்றன. ஆப்பிரிக்க நாட்டிலுள்ள சில மலைச்சரங்களில்

சரிவில் மிருகங்களால் கூட நடமாட முடியாது. ஆனால் அதில்
ம பக்கவாட்டில் எப்படியோ சில மரங்கள் தோன்றி பல நூறு
ஆண்டுகள் தழைத்தும் வளர்ந்திருக்கும். நிலநடுக்கம். பூகம்பம்
போன்றவை. அந்த மலைச்சரிவுகளில் ஏற்படும் போது அந்த மரங்கள்
அப்படியே பூமிக்குள் ஆழமாக புதைந்துவிடுகின்றன. அவை விழுந்து
புதையும் இடத்தில் எரிவாயுவும் ஒருவித வெப்பமும் இருக்கும் பட்சத்தில்
அந்த மரதுண்டு அப்படியே மண்ணுக்குள் எரிந்து அப்படியே
கரித்துண்டாக மாறி விடுகிறது. அந்த கரித்துண்டும் எந்த பாதிப்புக்கும்
ஆளாகாமல் அப்படியே ஒருவித அழுத்தத்தால் பல நூற்றாண்டுகள்
இருக்க நேர்கிறது. அதுதான் பின் காலத்தால் வைரமாகிறது வைரம்
மரத்தின் முக்தி நிலையாகும்.

அந்த கல்யாண மண்டபம் ஆனாலும் சிறியது. அதில் உள்ள அறையோ
ஒரு கோலி பல்ப் வெளிச்சத்துடன் மட்டரகமாக இருந்தது. ஈசல் சைசுக்கு
கொசுக்கள் வேறு திரிந்து கொண்டிருந்தன.

அறைக்குள் மோட்டுவளையைப் பார்த்துக் கொண்டு வைரமணி
உட்கார்ந்து விட ஜன்னல் வழியாக வெளியே ஒரு பார்வையும், உள்ளே
ஒரு பார்வையுமாக இருந்தாள் ப்ரியா.

“ஏண்டி... இதுவரைக்கும் வந்துட்டோம். இனி எங்கடி போகணும்? இது
தேவையா?” என்று வைரமணி அவ்வப்போது புலம்பினாள்.
ப்ரியாவுக்கும் அவளுக்கு பதில் சொல்லி அலுத்துவிட்டது. அப்போது
தான் பொம்மன் என்கிற அந்தப் பொடியன் ஜன்னலுக்கு வெளியே
இருந்தபடி அவனுக்கே உண்டான பூனை விழிப்பார்வையை ஒரு
மாதிரிச் சாய்ந்த தலையோடு பார்த்தான்.

அவன் பார்த்த விதமே சரியில்லை.

ப்ரியாவுக்கு சுருக்கென்றிருந்தாலும் உள்ளிருந்தபடியே கேட்டாள்.

“டேய்.. யாருடா நீ..? எதுக்கு இப்படிப் பாக்கறே?”

“நான்தான் ப்ரியா உன் மாமா வரதன்...”

அவனிடம் இருந்து வந்த பதிலில் உச்சந்தலை கிண்டப்பட்டது போல
ஆகிப் போனாள் ப்ரியா.

“அப்படிப் பார்க்காதே... பயப்படாம வெளிய வாங்க நான் இப்ப இந்த
பையன் உடம்புக்குள்ள பூந்துட்டேன். இவனும் யாரோ இல்ல. இந்தக்
கோயில் பையன் இவன்..”

ப்ரியா அதன்பின் தாமதிக்காமல் வைரமணியைப் பார்த்தாள் அவள் மருண்டு போயிருந்தாள்.

“வாம்மா.. அது மாமாதான் சந்தேகப்படாம வா. இனி நமக்கும் கவலையில்லை மாமாவே தங்கம் இருக்கற இடத்துக்கு நம்மைக் கூடிக்கிட்டுப் போகும்...” என்ற ப்ரியா வைரமணியோடு அறையை விட்டு வெளியே வந்தாள்.

வெளியே கண்களில் கரகரவென்று கண்ணீர் பெருக பொம்மன் வைரமணிக்கு நிமிர்ந்து அவனைப் பார்க்கவே பயமாக இருந்தது.

“அக்கா என்ன பாருக்கா, நான் கெட்டவன்தான் ஆனா செத்து ஆவியாகியும் நல்லது செய்ய நினைக்கற என்னை இன்னுமா நீ வெறுக்கறே..”

பொம்மன் கிட்டத்தட்ட வரதன் குரலுக்கே மாறி விட்டான்.

“மாமா.. உன் அக்காவை நீ அப்புறமா சமாதானப் படுத்திக்கோ. அங்க வீட்ல என் ஃப்ரெண்டுங்களை விட்டுட்டு கோஷா போட்டுகிட்டு நாங்க இங்க வந்துருக்கோம். எங்க, யார் எங்கைள கவனிக்கிறாங்களோன்னு ஒரே நடுக்கமாக இருக்கு. இந்த மலைக்காட்டுல நீ எங்க தங்கம் வெச்சிருக்கேன்னு சொல். நீயும் கூட வா. போய் எடுத்துக்கிட்டு வந்துடுவோம். அப்புறம் அந்தத் தங்கத்தை என்ன செய்யணும்னும் சொல் அதன்படியே செஞ்சிடறேன்...”

“இப்ப நீ நின்னுக்கிட்டிருக்கிற இந்த ஊர்ல இருக்கிற மகாலிங்கசாமியோட தங்கம் தான் அது அவ்வளவும்.. நானே தங்கத்தை இங்க கோயில்ல ஒப்படைக்கத்தான் வந்தேன். ஆனா வழியிலேயே காட்டுலையே என் கதையை போலீஸ் முடிச்சுட்டாங்க...”

“அப்ப காட்டுல அந்த மரத்துலதான் நீ அந்தத் தங்கத்தை எல்லாம் போட்டு வெச்சிருக்கியா?”

“ஆமா..மஞ்சக்கடம்ப மரம்? ஆனா எந்த மரம்னு ஞாபகம் இல்லை. எவ்வளவு யோசிச்சும் ஞாபகம் வரமாட்டேங்குது. ஒரே மாதிரி உருவத்துல பல மரங்கள் இருக்குது...”

“கடைசி நிமிஷத்துல என்கிட்ட விஷயத்தை ஒப்படைச்சுட்டு இப்படி சொன்னா எப்படி மாமா..?”

“நான் என்ன செய்ய..? இரவு நேரத்துல போலீஸ் சுத்தி வளைக்கவும்

அவங்ககிட்ட பெட்டி சிக்கிடக் கூடாதுன்னு மரப் பொந்துக்குள்ள போட்டேன். மஞ்சக்கடம்ப மரங்கறத மட்டும் பாத்துக்கிட்டேன். வேற அடையாளங்கள் ஞாபகம் இல்லை.”

‘சரி, இப்ப அங்கே போவோம். அங்க இருக்கற எல்லா மரங்களையும் தேடிப் பார்ப்போம். எங்களைக் கூட்டிக்கிட்டு போறியா?’

“அதுக்குத்தான் இந்தப் பையன் உடம்புக்குள்ளேயே புகுந்துருக்கேன்...”

பொம்மனுக்குள் பேசிய வரதன் வைரமணியையும் கொஞ்சம் கிள்ளி விட்டான்.

“ஐயோ அக்கா... அது அவ்வளவும் சாமி நகை. அதைத் தூக்கிட்டு என்னால கோயில் இருக்கற தெரு பக்கம் கூட போக முடியாது. உங்களைக் கூட நான் கோயில்ல யாரையும் பார்த்து கொடுக்கச் சொல்லலை. உண்டியலை கொண்டு போய்ப் போட்டுங்க.. சிவன் சொத்து எங்களுக்கு வேண்டாம். அது இனி களவு போகவும் வேண்டாம்னு சொல்லியே.. அது இனி களவு போகவும் வேண்டாம்னு சொல்லியே உண்டியல்ல. போட்டுட்டு திரும்பிப் பார்க்காம போயிடுங்க. மனுஷங்க யாரையுமே நம்ப முடியல. எல்லா இடத்தையும் ஒரு வில்லன் இருந்து காரியத்தைக் கெடுத்துக்கிட்டிருக்கான். இப்பகூட இங்க ஒரு போலீஸ்காரன் நோட்டம் போட்டுக்கிட்டுத்தான் இருக்கான். அப்பப்ப மேலதிகாரிக்கு அவன் தகவல் கொடுத்துக்கிட்டிருந்தாலும் கடைசில தங்கம் இருக்கற இடத்தைக் கண்டுபிடிச்ச பிறகு அவன் எப்படி நிறம் மாறுவான்னு எனக்குத் தான் தெரியும். அதனாலதான் நான் போலீஸ் பக்கமே போகலை..ஃ”

பொம்மனின் உருவில் வரதன் அவ்வளவு பேசிய பிறகு பதிலுக்கு என்ன பேசுவதென்றே வைரமணிக்குத் தெரியவில்லை அரைமனதாக ப்ரியாவுடன் கிளம்பினாள்.

“அக்கா ஒரு சாக்குப் பை எடுத்துக்கோ.. யாராவது கேட்டா ஜாதிக்கா, மாசிக்கா பொறுக்க வந்ததா சொல்லுங்க, அப்படிச் சொன்னா யாரும் சந்தேகப்படமாட்டாங்க..” என்று அவர்கள் காட்டுக்குள் நுழைவதற்கான வழியையும் சொல்லிக் கொடுத்தவன், மாடு மேய்க்கப் பயன்படும் தனக்கான கோலுடன் தெருவில் இறங்கி நடந்தான். அவர்களும் தொடர்ந்தனர். தெருவில் சில நாய்கள் படுத்திருந்தன. அவை அவன் வரவும் எழுந்து நின்று கொண்டு கூர்ந்து பார்த்து வெறிக்க ஆரம்பித்தன. ஒரு நாய் தீயை மிதித்துவிட்டது போல கத்தத் தொடங்கியது. தன் கையில் உள்ள தடியால் ஒரு விசிறு விசிறினான். அது பின்னோக்கி

ஒடியது. இருந்தும் அவ்வளவு நாய்களும் அவனைவிடாமல் துரத்த முடிவு செய்த மாதிரி தொடர்ந்து ஒடிவரத் தொடங்கின. ப்ரியாவும் தெருவில் கிடந்த கற்களை எடுத்து எறிந்து பார்த்தாள்.

“பயப்படாம வாங்க.. மலைக்குப் போற குறுக்கு வழிப் பாதைல இறங்கிட்டா கவலை இல்லை. அப்புறமும் இந்த நாயுங்க துரத்திகிட்டு வந்தா கவனிக்கிறேன்...” என்று சொல்லிவிட்டு அந்தக் குறுக்குப் பாதை நோக்கி வேகமாக நடந்தான் பொம்மன் என்கிற வரதன்.

“நான் உண்டு என் வேலை உண்டுன்னு இருந்தேன். இப்படி ஒரு மலைக் காட்டுல அலைய விட்டுட்டானே பாவி...” என்றபடியே ப்ரியாவோடு சேர்ந்து வேகவேகமாக நடந்தாள் வைரமணி.

“பேசாம வாம்மா.. இப்படிப்பட்ட அனுபவம் யாருக்குக் கிடைக்கும்? வைராக்கியத்தோட ஒரு மனுஷன் இருந்து செத்தா, செத்த பிறகும் சாதிக்க முடியும்கறதுக்கு மாமா ஓர் உதாரணம்.. இதை நாம போய் ஊர் உலகத்துல சொன்னா நம்பமாட்டாங்க. ஆனா நாம வரைலஇதுவே எவ்வளவு பெரிய விஷயம் தைரியமா வா. மாமா சொன்ன மாதிரி தங்கத்தைக் கண்டுபிடிச்சு அதைக் கொண்டு வந்து உண்டியல்ல போட்டுட்டு விட்டா போதும்னு கிளம்புவோம் சீக்கிரமா வா...”

பேசிக் கொண்டே நடந்து அவள் இறங்கி சரியும் மலைப்பாதைக்குள் இறங்கினாள். ஒரு நூறடி தூரத்தில் பெரியசாமி என்கிற ருத்ராவின சக உளவாளி மலை ஜாதியைச் சேர்ந்தவன் போல...

ஒரு இடத்தில் அவனது செல்போனுக்கு அழைப்பு.

“ஹே பெரியசாமி.. நான் சேட் பேசறேன். நம்ம பசங்கதான் போய்ச் சேர்ந்துட்டாங்களே.. நீ எப்படி இருக்குறே? சரக்கு இருக்குற இடம் தெரிஞ்சு போச்சா...?”

“நீ வேற சேட்... இப்பதான் போய்க்கிட்டு இருக்கேன். அப்படியே தெரிஞ்சாலும் இந்தத் தடவை உனக்கு நான் உதவி செய்ய முடியாது. என்னா ருத்ரா சார் என்னைக் கண்காணிக்க எனக்கே தெரியாமல் யாரையாவது போட்டுப்பாரு...”

“என்ன பெரிய ருத்ரா... அந்த ஆளுக்கும் ஒரு விலை உண்டு. அதை சேட் கொடுப்பான்.”

“அந்த ஆள் சாமி மாதிரி உன்னால மட்டுமில்ல உன் தாத்தாவாலயும் அவர்கிட்ட நெருங்க முடியாது. பேசாம எண்ணெய் தேய்ச்சுக் குளி

இல்லேன்னா வேற கடத்தல்ல சம்பாதிக்கிற வழியப் பார்...” என்று பெரியசாமி செல்போனில் பதிவான அந்த இன்கமிங் எண்ணையும் நடந்தபடியே டெலிட் செய்தார்.

திடீரென்று காட்டுக்குள் ஒரே சப்தம்!

தாரை தப்பட்டை முழக்கம்.... ஒரு கூட்டம் கோயில் தேருக்குமரம் வெட்டுவதற்காகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. அந்தக் கூட்டத்தில் ரங்கநாதன் செட்டியாரும் இருந்தார். அவர் கையில் கோயிலில் வளர்க்கப்படும் சன்னதிப் புறா ஒன்று.

மகாலிங்ககேஸ்வரர் சன்னதிக்கு முன் உள்ள கூரை மேல் காலங்காலமாக அமர்ந்திருக்கும் அந்தப் புறாவை சாபம் பெற்ற ஒரு முனிவராகவே மகாலிங்க கோயில் ஸ்தல புராணமும் சொல்கிறது.

எனவே அந்தக் கோயிலில் புறாக்களை யாரும் வேட்டையாகவே, துன்புறத்தவோ கூடாது என்பது மரபு.

அதிலும் கருவறைக்கு மேல் உள்ள கூரையில் அமர்ந்திருக்கும் வெள்ளைப் புறாவை ஊருக்குள் பார்ப்பவர்கள் கூட கன்னத்தில் போட்டுக் கொள்வார்கள். ரங்கநாதன் செட்டியார் அதைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு எதற்குப் போகிறார் என்பது முதலில் புரியவில்லை.

பிறகுதான் அங்குள்ளவர்கள் மூலம் தெரிய வந்தது.

காட்டில் தேர் செய்யத் தேவையான மரத்தைப் புறாதான் காட்டிக் கொடுக்கும். அது எந்த மரத்தின் மேல் போய் உட்காருகிறதோ அந்த மரத்தை வெட்டி எடுத்துக் கொண்டு வந்து தேரின் அடிக்கட்டையைச் செய்வது என்பது ஊர் கூடி எடுத்திருக்கும் முடிவு. அதுதான் இப்படி ஒரு கூட்டம்.

நடுநடுவே கொம்பு ஊதி, நகராவையும் முழக்கிக் கொண்டு ஒரே விழா கோலாகலம், அந்தக் கூட்டத்தோடு போய்ச் சேர பொம்மனுக்கு வழியில்லை. ப்ரியாவையும் வைரமணியையும் தடுத்து நிறுத்தியவன். “அக்கா இந்தக் கூட்டத்தை நான் கொஞ்சங் கூட எதிர்பார்க்க வில்லை. இவங்க கோயிலுக்குத் தேர் செய்யறதுக்காக மரம் தேர்வு செய்யப் போறாங்க. அப்புறமா நாம போகலாம்..” என்றான்.

“இது என்னடா வழக்கம்?”

“இந்த மகாலிங்கம் பேட்டைல இதுதான் வழக்கம். கோயில் கட்டணும்,

ஏதாவது பழக்க வழக்கங்களை மாத்தணும்னு எது செய்யறதா இருந்தாலும் கோயில் புறாதான் சாமியா வந்து உத்தரவு கொடுக்கும்...”

“கிளி வந்து சீட்டு எடுக்கும்னு கேள்விப்பட்டிருக்கேன். இங்க புறாவா?”

“ஆமா.... இந்த ஊர்ல புறாவையும் யாரும் புறான்னு சொல்ல மாட்டாங்க. தங்கப் பறவைம்பாங்க. கோயில் கருவறைல தங்கியிருக்கிற பறவைங்கறதுதான் காலப்போக்குல தங்க பறவை ஆயிடிச்சு..”

“அப்ப அந்தப் புறா எப்பவும் சாமி சன்னதிலதான் இருக்குமா?”

“அது சரி... இப்படி அரசாங்கக் காட்டுக்குள்ள போய் மரம் வெட்டினா ஆபீசருங்க சும்மா இருப்பாங்களா...?”

“அவங்களுக்குத் தகவல்.. போயிருக்கும் ஊர்க் காரியம்ங்கறதால ஆபீசருங்க சட்டம் பேச மாட்டாங்க. மீறிப் பேசினாலும். சாமி காரியம், வாயை மூடிக்குங்கன்னு சொல்லிவிடுவாங்க. இருந்தாலும் செட்டியார் நல்ல மனுஷன் அவர் மரத்துக்கு அரசாங்கம் விதிக்கிற தொகையைக் கட்டித்தா சொல்லிட்டாரு.”

பொம்மன் உருவத்தில் வரதன் அந்த மலையின் ஒரு மரத்தடியில் நின்று கொண்டு வைரமணியிடமும்,ப்ரியா விடமும் பேசிக் கொண்டிருக்க, பெரியசாமியும் ஒரு கையில் கோடாலியும் ஒரு கையில் கயிறுமாக அந்தப் பக்கம் வந்து அவர்களைப் பார்த்து தேங்கி நின்றார்.

வரதனுக்கு அவரைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் தெரிந்து விட்டது.

“யாரப்பு.. அட.. பொம்மன் பயலா..?” எலே சாமிப்புள்ளே! இங்க நின்னுகிட்டு என்னத்த பண்ணே?” என்றார்.

“ஒண்ணுமில்ல. சும்மாத்தான்...” பொம்மனிடம் வெளிப்பட வரதன் குரல் பெரியசாமியை அதிர வைத்துவிட்டது.

“என்னலே.... பெரிய ஆம்பளை குரல்ல பேசிக்கிட்டு சாமி காரியத்துக்கு ஊரே காட்டுக்குள்ளே போயிருக்கு.. சாமிப்புள்ளே நீ இங்க என்ன பண்ணே? ஆமா... இவங்க யாரு?”

“இவங்க... இவங்க.. பக்கத்து ஊர் காட்டுக்குள்ள ஜாதிக்கவும், மாசிக்காவும் பொறுக்க வந்திருக்காங்க...”

“பார்த்தா மலைக்குடியாட்டம் தெரியலியே.. தலை சீவியிருக்கிற லட்சணமும், கால்ல செருப்பும் பட்டணம் கற மாதிரி இல்ல

சொல்லுது....”

பெரியசாமி கொக்கியை மாட்டினார். பொம்மன் முகத்தில் மெல்ல குரூரம் பரவ ஆரம்பித்தது.

“அவங்க பட்டணம்தான். நீயும் பட்டணம்ங்கறது எனக்குத் தெரியும். அதுலயும் போலீஸ்காரன் வேற நீ... இப்ப என்ன சொல்றே?”

மீண்டும் வரதன் குரல். பெரியசாமிக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. எப்படியாவது அவர்களோடு ஒட்டிக் கொண்டு கூடவே போகலாம். உதவி செய்யும் சாக்கில் தங்கத்தை நெருங்கி விடலாம் என்றால், அது இப்படி துளியும் எதிர்பாராத விதத்தில் திசை திரும்பும் என்று பெரியசாமி எதிர்பார்க்கவில்லை என்பது அவர் மிரண்டு விழிப்பதில் வெளிப்பட்டது.

“உன் பெயர் பெரியசாமி.... நீ க்ரைம் பிராஞ்ச் போலீஸ்காரன் இவர்களை வேவு பார்க்க வந்துருக்கே. நீ கெட்டிக்காரன்தான். ஆனா ஒரு திருடனான எனக்குத் தான் உங்க கூட்டத்துல எத்தனை நல்லவன். எத்தனை கெட்டவன் இருக்கீங்கறது தெரியும். அதனால தான் செத்த பிறகும் ஆவியா வந்து உன் கூட பேசிக்கிட்டு இருக்கேன். நீ தலைகீழா நின்னாலும் இந்த மலைல எந்த மரத்துக்குள்ள நான் தங்கம் உள்ள பெட்டியைப் போட்டேங்கறதை உன்னால கண்டுபிடிக்க முடியாது. சொல்லப்போனால் எனக்கே தெரியாது. இருட்டு நேரம் தப்பிச்சா போதும்னு ஒரு மரப்பொந்துக்குள்ள பெட்டியைப் போட்டு மேல இலை தழை சருகைப் போட்டு மூடினேன்.

நல்ல போலீசா, நாணயமா நடக்கறதா இருந்தா என்கூட வா. தேடிக்கண்டுபிடிக்க உதவி செய். ஒரு போலீஸ்காரனாவே வா. தைரியமாகவே தேடுவோம். கேட்டோ பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டுக்கிட்டோ, இல்லை கிடைக்கற தங்கத்துல கொஞ்சத்தைத் தள்ளிக்கலாமனோ நினைச்சா அப்படியே ஒதுங்கிப் போயிடு. தப்பா ஏதாவது திட்டம் போட்டே... கேட்டோ ஆளுங்க நாலு பேரையும் யாரை விட்டு முட்டித் தள்ளின மாதிரி உன்னையும் பரலோகம் அனுப்பிவிடுவேன்.

எனக்குள்ள சத்ய ஆவேசம் இருக்கறதால என்னால இந்த பூமியில நடமாட முடியாது. அப்படி எல்லாம் எந்த நல்ல எண்ணமும் இல்லாததால் அந்த நாலு பேர் ஆவியும் கூட இந்தக் காட்டுலதான் சுத்திக்கிட்டிருக்கு. ஆனா அவங்களால யானையை எதுவும் செய்ய முடியாது. சாகும் போது ஆன்ம பலம் எவ்வளவு இருக்குங்கறது ரொம்ப

முக்கியம். அதுதான் சாவுக்குப் பிறகு நாம் என்னவா ஆறோம்கறத முடிவு செய்யுது.. இதைத் தெரிஞ்சுக்கிட்டு என்னைப் பார்...”

பொம்மன் வடிவில் வரதன் பேசியதைக் கேட்டு
பெரியசாமியால்ஸ்தம்பித்ததுப் போய் நிற்கத்தான் முடிந்தது.

“மிஸ்டர்.. மாமா சொல்ற மாதிரி நீங்க போலீஸ்காரா?” ப்ரியா
குறுக்கிடச் தொடங்கினாள்.

“ஆமாம்மா.. இந்தப் பையன் பேச்சை... சாரி இந்தப் பையனுக்குள்ள
வரதன் ஆவி இருந்து பேசும்கறத நான் கனவுல கூட எதிர்ப்பார்க்கலை.
எனக்கு இதெல்லாம் எந்த அளவு உண்மைங்கறதுலயே குழப்பமா
இருக்கும்மா. வரதன் எழுதின லெட்டரைப் படிச்சிட்டு நீங்க
போய்க்கிட்டிருக்கிறதாதான் நான் நினைச்சுக்கிட்டிருக்கேன். வரதனே
வந்து வழிகாட்டிக்கிட்டு இருக்கற உண்மை நினைச்சுப் பார்க்காத
முடியாத ஒரு அதிசயம்...”

“ஆமாம்... அதிசயம்தான் கடவுள்கிட்ட நான் அதுக்கான சக்தியைக்
கேட்டேன். காலம் பூரா ஒரு திருடனா திரிஞ்சிட்டேன். உன் சொத்தைக்
காப்பாத்திக் கொடுத்து நல்லவனா மாற நீ தான் உதவணும்னு
கடவுள்கிட்ட சக்தியைக் கேட்டேன். உயிரோட இருக்கும்போது
என்னைத் திரும்பிக் கூடப் பார்க்காத கடவுள் நான் இறந்த பிறகு
எனக்கு அதுக்குச் சக்தியைக் கொடுத்துட்டாரு. இந்தப் பையன்
உடம்புல நுழையவும் அதனாலதான் முடிஞ்சு. என் கடமையை
நல்லபடியா முடிச்ச மறு நிமிஷம் இந்த உடம்பை விட்டு
விலகிவிடுவேன். ஏன்னா இவனுக்குன்னு ஒரு வாழ்க்கை இருக்கு.
அதைக் கெடுக்கற பாவத்தை நான் செய்ய விரும்பவில்லை. வரதனின்
விளக்கம் பெரியசாமியைப் புடம் போட்டுவிட்டது.

“வரதா.. உன் விருப்பப்படி நான் உனக்கு உதவி செய்கிறேன். ஒரு
போலீஸா மட்டுமில்லாம ஒரு மனுஷனாகவும். இதை நான் செய்யத்
தவறினா உண்மையாவே நான் நல்ல கதிக்குப் போகமாட்டேன்.
அம்மாடி... தயவு செய்து நீங்க திரும்பிப் போங்க. இனி உங்க உதவி
வரதனுக்கு அவசியமில்லை. மிருகங்க திரியற காட்டுக்குள்ள நீங்களும்
வந்து கஷ்டப்பட வேண்டாம். அந்த மகாலிங்கசாமி சத்யமா வரதனுக்கு
உதவி செய்துதங்கம் கிடைச்ச உடனே அதை அரசாங்கத்துக்கிட்டே
சேர்க்க நான் இனி கொஞ்சம்கூடத் தயங்க மாட்டேன் நீங்க கிளம்புங்க.”

பெரியசாமியின் பேச்சால் ப்ரியாவும் வைரமணியும் கொஞ்சம்
நெளிந்தனர். வரதனோ,” இவர் சொல்றதுதான் சரி. நீங்க திரும்பிப்

போங்க. போய் கோயில்ல இருங்க. நல்லவிதமா நாங்க திரும்பி வர்றோம்...” என்றான்.

அவர்களும் திரும்பத் தொடங்க, பொம்மன் வடிவில் வரதன் முன்னால் செல்ல, பெரியசாமி பின்தொடரத் தொடங்கினான்.

மாலை நேரம் வந்துவிட்டது. மலைக்காடு எல்லாம் இருட்டிக்கொண்டு வேறு வந்தது. கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் மரங்களைப் பார்த்ததில் எதிலும் அந்தத் தங்கப்பெட்டி இல்லை. பெரியசாமிக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது.

“வரதா.. நல்ல ஞாபகப்படுத்திப் பார். இந்த காடுதானா.. இனி நான் தேடிப் பார்க்க மஞ்சக்கடம்ப மரமே பாக்கி இல்லை..”

“இந்தக் காடுதான்... இந்தப் பக்கத்துல இருக்கற மரங்கதான். சந்தேகமே இல்லை...” என்று வரதனும் பெருமூச்சுடன் சொன்னபோது தான் அங்கே ஒரு மரம் அறுக்கப்பட்டிருப்பது தெரிந்தது.

“வரதா.. அங்க பார் ஒரு மரத்தை யாரோ வெட்டியிருக்காங்க. ஒரு வேளை சேட் ஆளுங்க நம்மளை முந்திட்டாங்களா..?”

“தெரியலியே.. ஆனா நிச்சயமா வெட்டப்பட்ட மரத்துல உள்ள பொந்துக்குள்ள தான் நான் பெட்டியைப் போட்டேன். பெட்டியைப் போடவும் உள்ள இருந்து ஒரு மரநாய்கூட எழுந்து ஓடிச்சு. அவ்வளவு ஆழமான பொந்து அது..”

அப்ப ஏதோ ஒரு வகைல சேட் ஆளுங்க முந்திக்கிட்டாங்க. ச்சே..! எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டும் பலனில்லாம போச்சே...” பெரியசாமி கையை உதறிக் கொண்டபோது, “மாமா” என்கிற ப்ரியாவின் குரல் எதிரொலித்தது தனியாக ஓடி வந்து கொண்டிருந்தாள். அவளிடம் இனம்புரியாத பதட்டம்.

“உன் அக்கா ஓடிவ்றா. ஏதோ முக்கியமான விஷயம் போல இருக்கு...” பெரியசாமி சொல்லி முடிக்க, ப்ரியா அவர்கள் எதிரில் ஒரு சரிவுப்பாதையில் நின்று கொண்டு அண்ணாந்து பார்க்கவளாகக் கத்தினாள்.

“மாமா.. உன் தங்கப் பெட்டி கிடைச்சிடிச்சு. கோயில் தேருக்கு வெட்டி எடுத்துக்கிட்டு வந்த மரத்துக்குள்ள பெட்டி இருந்துருக்கு. சாமி முன்னால மரத்துண்டுக்குப் பூஜை போட்டப்பட்ட உள்ள அது இருக்கிறதைப் பார்த்து வெளியே எடுத்துருக்காங்க. தங்கப் பறவை போய் உட்கார்ந்து மரத்துல சாமியோட தங்கமே இருந்துக்கறதால

ஊரே அதைப் பத்திதான் பேசிக்கிட்டு இருக்கு. உன் விருப்பத்தை சாமியே வந்து நிறைவேத்தி வெச்சுட்டாரு வா... வந்து அந்த அதிசயத்தை பார்....”

என்று மலைக்காடே அதிரும்படி ப்ரியா கத்தினாள். பெரியசாமி அப்படியே நின்ற இடத்தில் இருந்தபடி ஆகாயத்தைப் பார்த்து கண்கள் பனிக்க, கைகளைக் கூப்பினார். அப்படியே பொம்மன் உருவில் இருக்கும் வரதன் பக்கம் திரும்பினார். ஆனால் பொம்மன் மயங்கி விழுந்து கிடக்க, பகீர் என்றது.

“வரதா .. வரதா” என்று கத்திக் கொண்டே தொட்டுத் தூக்கி தண்ணீர் தெளித்து மயக்கம் தெளிவிக்கவும், பொம்மனும் மிரள மிரளப் பார்த்தவன், “யார் நீங்க?” என்று கேட்டான். வரதன் விலகி விட்டதைப் பெரியசாமியும் ப்ரியாவும் புரிந்து கொண்டு விட்டனர்..

“நீ பொம்மன் தம்பி... விளையாட்டா இந்தப் பக்கம் வந்து மயங்கி விழுந்துட்டே, அவ்வளவுதான் விஷயம்.. வா.. ஊருக்குள்ளே போவோம்...” என்று அவனை அழைத்துக் கொண்டு நடந்தனர்.

நடக்கும்போதே பெரியசாமி, ப்ரியாவிடம், “இந்தக் கடவுளோட நாடகத்தைப் புரிஞ்சுக்கவே முடியலே. ஒரு பக்கம் ஒரு திருடனால் அவர் சொத்தைத் திருட முடியுது. இன்னொரு பக்கம் அவராலேயே அதைத் தன் கிட்ட வரவழைக்கவும் முடியுது. ஏன் திருட்டு போகணும்.. ஏன் இப்படி திரும்பக் கிடைக்கணும்?” என்று கேட்க, “இந்தக் கேள்விக்கு பதில் தெரிஞ்சுட்டா. நீங்களும் நானும் கடவுளால்ல ஆயிடுவோம்..” என்றாள் ப்ரியா

“அப்படியா?”

-முற்றும்-